

Pierwszy pomiar wskazujący na łamanie symetrii CP w rozpadach cząstek powabnych w eksperymencie LHCb

Seminarium Fizyki Wielkich Energii
9 grudnia 2011

Artur Ukleja
(Narodowe Centrum Badań Jądrowych)

- **Motywacja:**
  - mieszanie D^0 -anty- D^0
  - sposoby łamania symetrii CP
  - argumenty dlaczego interesujemy się fizyką powabu
- **LHCb i sposoby pomiaru łamania symetrii CP w rozpadach cząstek powabnych**
  - detektor LHCb
  - fizyka powabu w LHCb
  - **wyniki pomiarów łamania symetrii CP w LHCb**
    - w rozpadach $D^0 \rightarrow K^+K^-$ vs $D^0 \rightarrow \pi^+\pi^-$
    - w rozkładzie Dalitza dla rozpadów $D^+ \rightarrow K^-K^+\pi^+$
- **Podsumowanie**

Mieszanie i łamanie symetrii CP

Dwa stany zapachu:
$$i \frac{\partial}{\partial t} \begin{pmatrix} D^0(t) \\ \bar{D}^0(t) \end{pmatrix} = \left(\hat{M} - \frac{i}{2} \hat{\Gamma} \right) \begin{pmatrix} D^0(t) \\ \bar{D}^0(t) \end{pmatrix}$$

$$m \equiv (m_1 + m_2)/2$$

$$\Gamma \equiv (\Gamma_1 + \Gamma_2)/2$$

Propagują się w przestrzeni dwa stany własne masy (m_1, m_2):

$$|D_{1,2}\rangle = p|D^0\rangle \pm q|\bar{D}^0\rangle$$

Dwa parametry opisują mieszanie:

różnica mas x :

$$x \equiv \frac{m_2 - m_1}{\Gamma} = \frac{\Delta m}{\Gamma}$$

różnica szerokości rozpadów y :

$$y \equiv \frac{\Gamma_2 - \Gamma_1}{2\Gamma} = \frac{\Delta\Gamma}{2\Gamma}$$

- Δm częstość **mieszania** (oscylacji)
- $\Delta m, \Delta\Gamma$ – **mierzone eksperymentalnie**
- $M_{12}, \Gamma_{12}, \phi$ – **parametry teoretyczne**

$$\phi \equiv \arg(-M_{12}/\Gamma_{12})$$

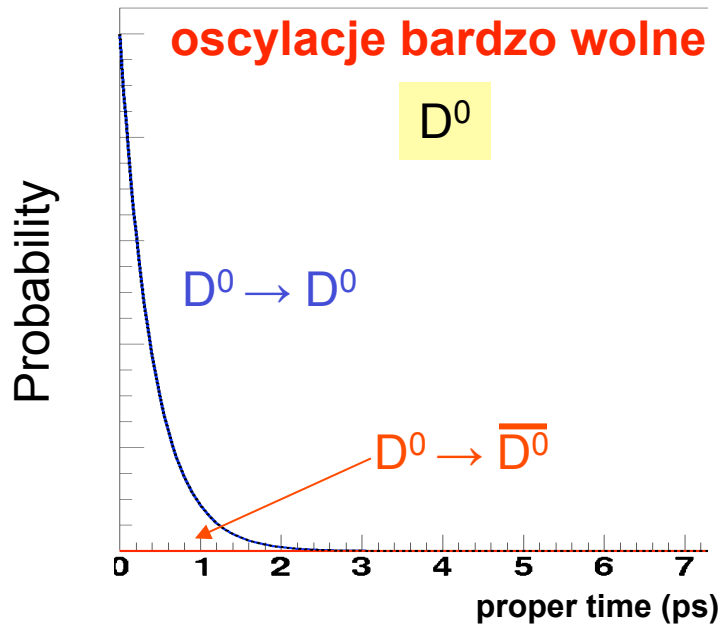
$$\Delta m = M_H - M_L = 2|M_{12}| \left(1 + \frac{1}{8} \frac{|\Gamma_{12}|^2}{|M_{12}|^2} \sin^2 \phi + \dots \right)$$

$$\Delta\Gamma = \Gamma_H - \Gamma_L = 2|\Gamma_{12}| \cos\phi \left(1 - \frac{1}{8} \frac{|\Gamma_{12}|^2}{|M_{12}|^2} \sin^2 \phi + \dots \right)$$

Jeśli: $D^0 \longrightarrow \text{anty-}D^0 \neq \text{anty-}D^0 \longrightarrow D^0$ to łamanie symetrii CP
wtedy stany własne m_1, m_2 zawierają różną domieszkę stanów D^0 i $\text{anty-}D^0$

Faza **łamania CP**: $\phi_D \neq 0$ lub $|q/p| \neq 1$

Mieszanie neutralnych D, B_d i B_s

$$\text{Prob}(P^0 \rightarrow P^0, t) = \frac{1}{2} e^{-\Gamma t} \left\{ \cosh\left(\frac{\Delta\Gamma}{2} t\right) + \cos(\Delta m t) \right\}$$

$$\text{Prob}(\bar{P}^0 \rightarrow \bar{P}^0, t) = \text{Prob}(P^0 \rightarrow P^0, t) \quad \text{CPT}$$

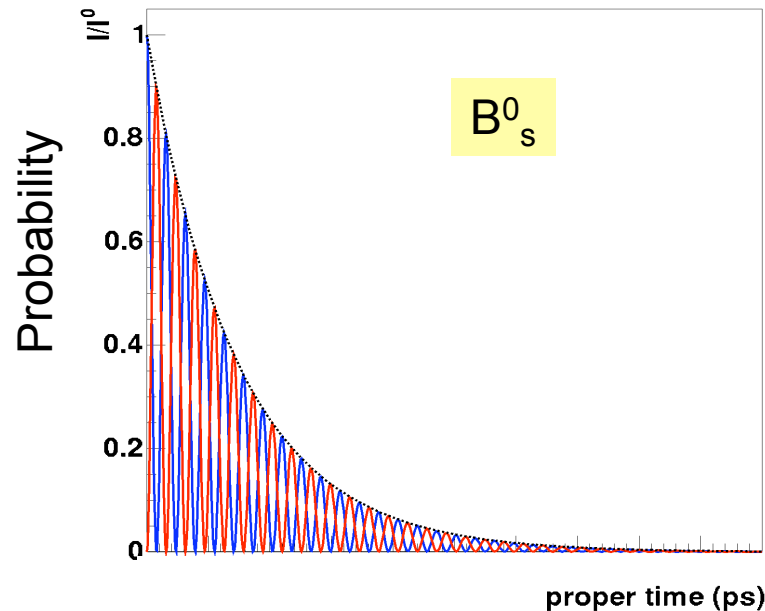
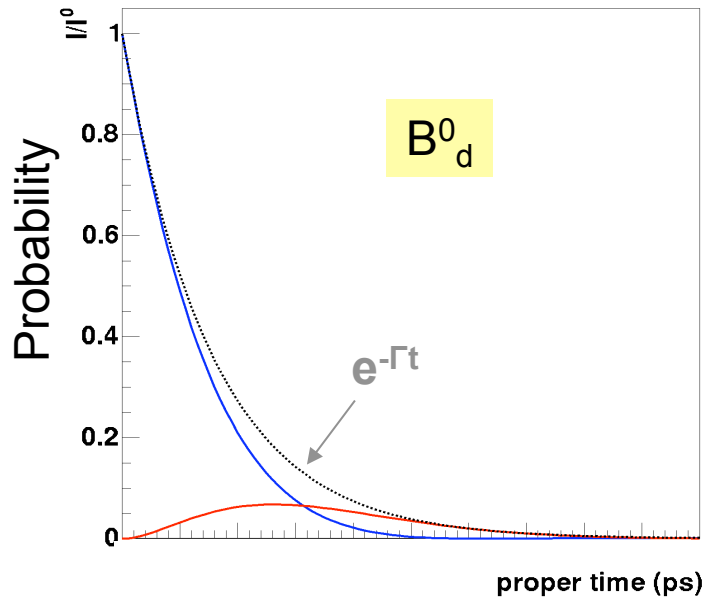
$$\text{Prob}(P^0 \rightarrow \bar{P}^0, t) = \frac{1}{2} \left| \frac{q}{p} \right|^2 e^{-\Gamma t} \left\{ \cosh\left(\frac{\Delta\Gamma}{2} t\right) - \cos(\Delta m t) \right\}$$

$$\text{Prob}(\bar{P}^0 \rightarrow P^0, t) = \frac{1}{2} \left| \frac{p}{q} \right|^2 e^{-\Gamma t} \left\{ \cosh\left(\frac{\Delta\Gamma}{2} t\right) - \cos(\Delta m t) \right\}$$

$$P^0 = D^0, B^0_d, B^0_s$$

Dla cząstek B dobrym przybliżeniem jest $\Delta\Gamma \approx 0$

$$\longrightarrow \text{Prob} \sim \frac{e^{-\Gamma t}}{2} \{1 \pm \cos(\Delta m t)\}$$

$$x = \frac{\Delta m}{\Gamma}$$

Z pomiarów:

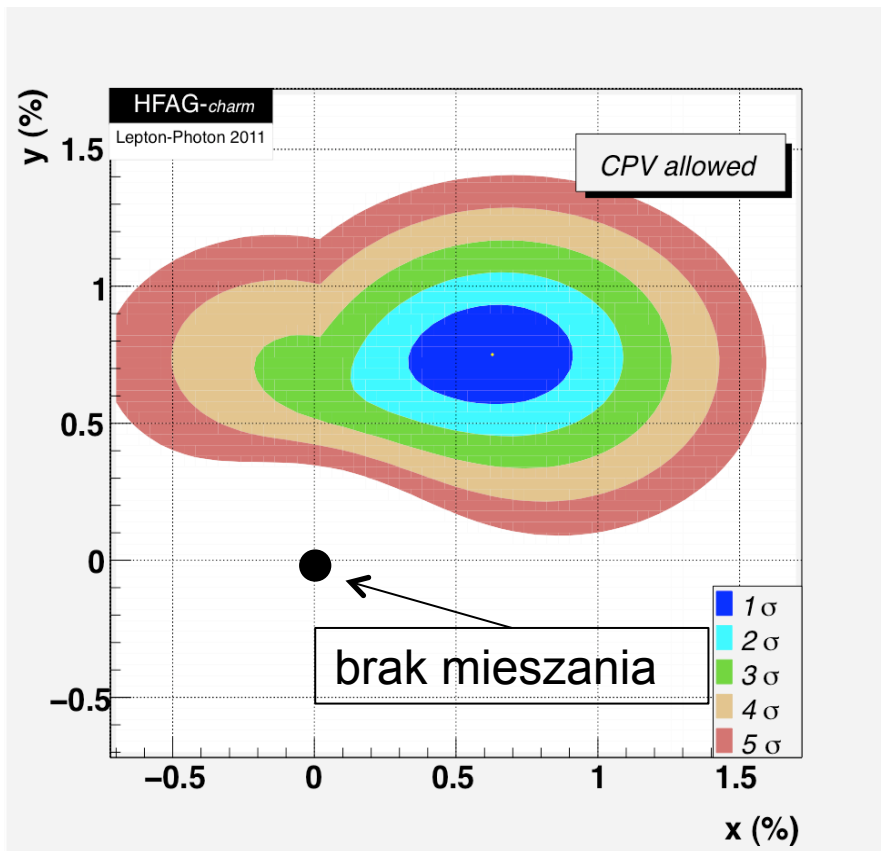
$$x_{B_d} = 0.774 \pm 0.008$$

$$x_{B_s} = 26.2 \pm 0.5$$

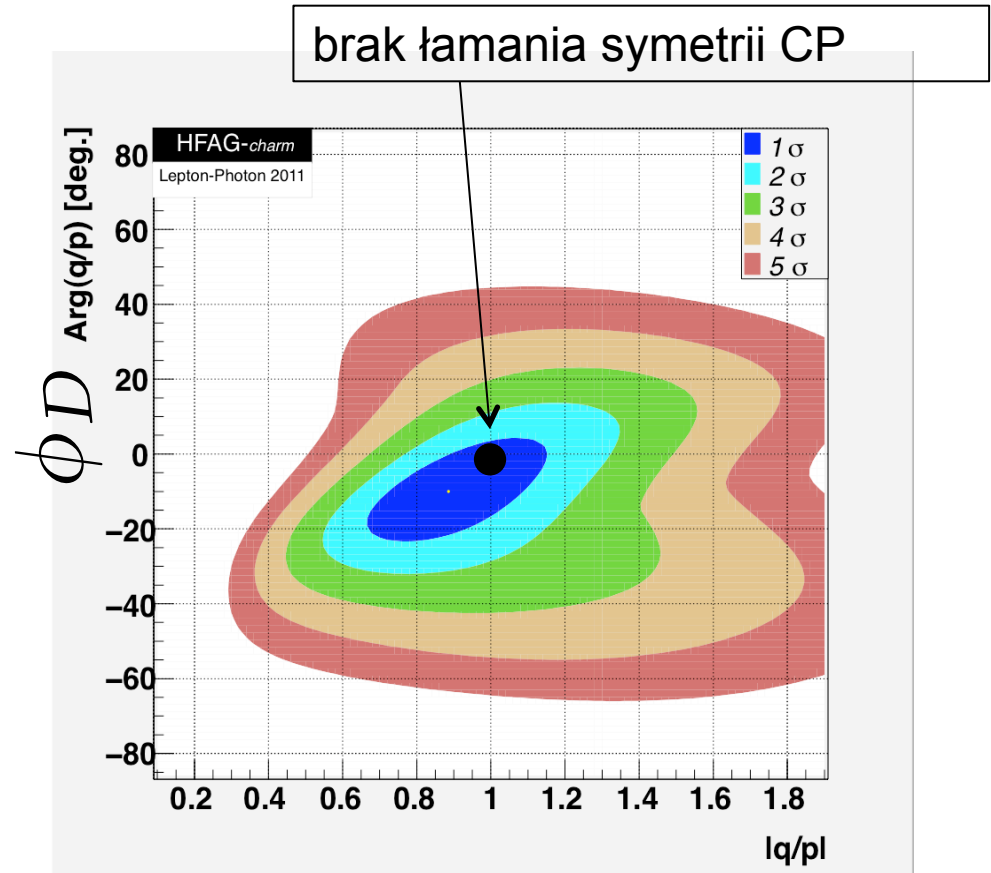
$$x_D = 0.0098 \pm 0.0025$$

Aby wyznaczyć x_D
(i y_D) potrzeba
bardzo precyzyjnych
pomiarów $\rightarrow$ LHCb

Status eksperymentalny

$$x = \frac{\Delta m}{\Gamma} \quad y = \frac{\Delta \Gamma}{2\Gamma}$$

Łamanie symetrii CP
jeśli $\Phi_D \neq 0$ lub $|q/p| \neq 1$

Brak dotychczas eksperymentalnego potwierdzenia łamania symetrii CP w rozpadach cząstek powabnych

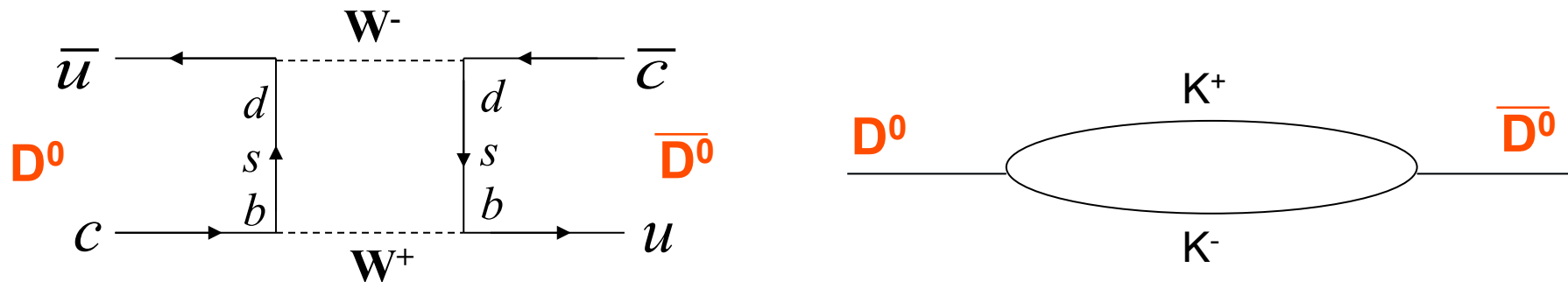
Sposoby łamania symetrii CP

Trzy sposoby łamania symetrii CP:

1. w mieszaniu: różnice przejść-oscyłacji (pośrednie)

$$D^0 \longrightarrow \text{anty-}D^0 \neq \text{anty-}D^0 \longrightarrow D^0$$

- w MS łamanie symetrii CP w mieszaniu jest bardzo małe i trudne do policzenia
- i uniwersalne między stanami własnymi CP

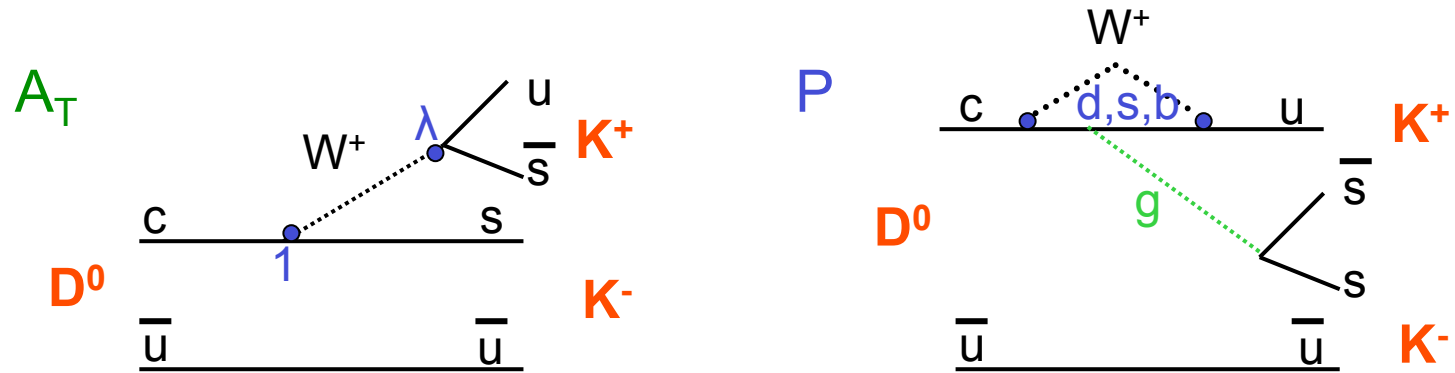
$$\Delta m \sim 1\% \quad \Delta \Gamma \sim 1\%$$

- Z pomiarów eksperymentalnych wiemy, że $\Delta \Gamma \sim \Delta m$

Sposoby łamania symetrii CP

2. w amplitudach rozpadów: rozpady cząstki i antycząstki nie są takie same (bezpośrednie)

$D^0 \longrightarrow f \neq \text{anty-}D^0 \longrightarrow \text{anty-}f = f$

$$A = V_{us} V_{cs}^* A_T + V_{ud} V_{cd}^* P_d + V_{us} V_{cs}^* P_s + V_{ub} V_{cb}^* P_b$$

$\sim \lambda$ $\sim \lambda$ $\sim \lambda$ $\sim \lambda^6$

$$A_{\text{sym}CP} \sim |A_1| |A_2| \sin(\phi_1 - \phi_2) \sin(\delta_1 - \delta_2)$$

fazy słabe
fazy silne

Jeżeli fazy diagramów drzewowego i pingwinowego są różne to symetria między cząstkami i anty-cząstkami jest łamana $\longrightarrow A \neq \text{anty-}A$

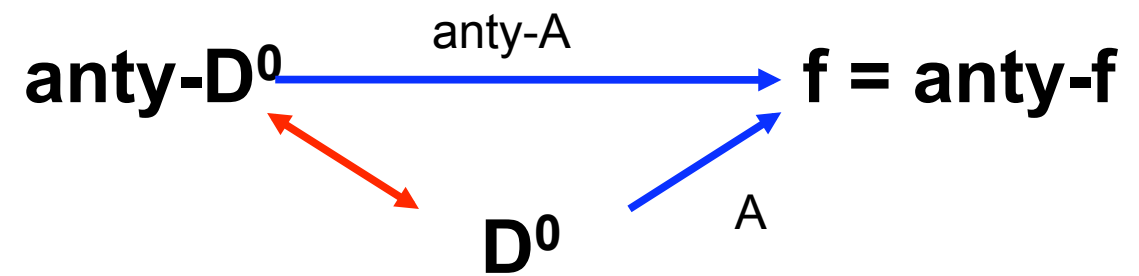
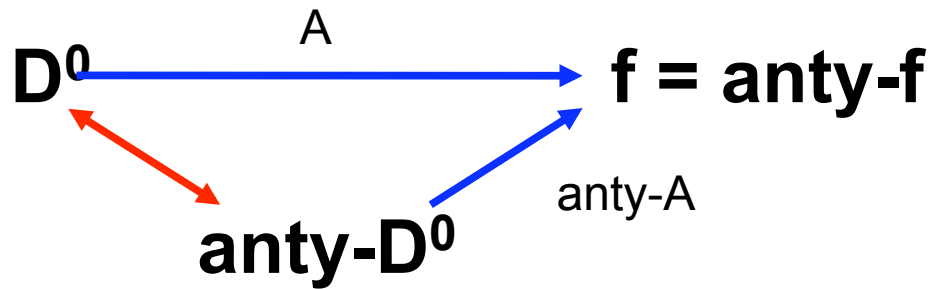
- W MS łamanie symetrii CP w rozpadach może być większe niż w mieszaniu i zależy od stanu końcowego (szacuje się $\sim 10^{-3}$)

$\longrightarrow$ Łamanie symetrii CP należy szukać wszędzie, gdzie jest to możliwe, np. $D \rightarrow hh$, $D \rightarrow hhh$, $D \rightarrow hhhh$

Sposoby łamania symetrii CP

3. interferencja:

między łamaniem symetrii CP w **mieszaniu** i w **rozpadach** (pośrednie)

Dlaczego fizyka powabu jest interesująca?

Pierwszy pomiar mieszania D^0 -anty- D^0 , 2007, Belle, BaBar

- rozszerzyło to możliwości badania łamania symetrii CP w rozpadach cząstek powabnych
  - **dotychczas brak było eksperymentalnego potwierdzenia asymetrii CP**
  - **następny krok: potwierdzenie istnienia łamania symetrii CP w rozpadach cząstek powabnych**
- Oczekiwane tutaj łamanie symetrii CP w MS jest małe ($<10^{-3}$)
  - mniejsze niż w rozpadach cząstek pięknych
  - **doskonałe miejsce dla poszukiwań Nowej Fizyki (bo tło od MS małe)**
- Łącznik do fizyki B
  - wiele mezonów B rozpada się na cząstki c ($b \rightarrow c$) $\sim 50\%$ przejść

Metody pomiaru łamania symetrii CP w rozpadach D

Dwie klasy analiz:

- pomiary zależności czasowej
(dostarczają informacji o łamaniu symetrii CP
w mieszaniu i interferencji)
- pomiary wyciąkowane po czasie
(dostarczają informacji o łamaniu symetrii CP
w rozpadach i w mieszaniu)

Dwa przykłady
pomiarów w LHCb

- $D^0 \rightarrow K^+ K^-$ vs $D^0 \rightarrow \pi^+ \pi^-$
- $D^+ \rightarrow K^- K^+ \pi^+$

LHCb został zbudowany dla badań fizyki b:

- precyzyjnych badań łamania parzystości CP w rozpadach cząstek B
- i rzadkich rozpadów B.

Zmierzone w LHCb przekroje czynne:

$$7 \text{ TeV pp: } \sigma(b\bar{b}) \sim 0.3 \text{ mb}$$
$$\sigma(c\bar{c}) \sim 20 \times \sigma(b\bar{b}) \sim 6 \text{ mb}$$

- duży przekrój czynny $\rightarrow$ bardzo dużo produkowanych cząstek powabnych
- duże możliwości bardzo precyzyjnych pomiarów **także dla cząstek powabnych**
- badania cząstek powabnych są konkurencją dla badań cząstek pięknych $\rightarrow$ **problem ograniczonych możliwości zapisu danych**

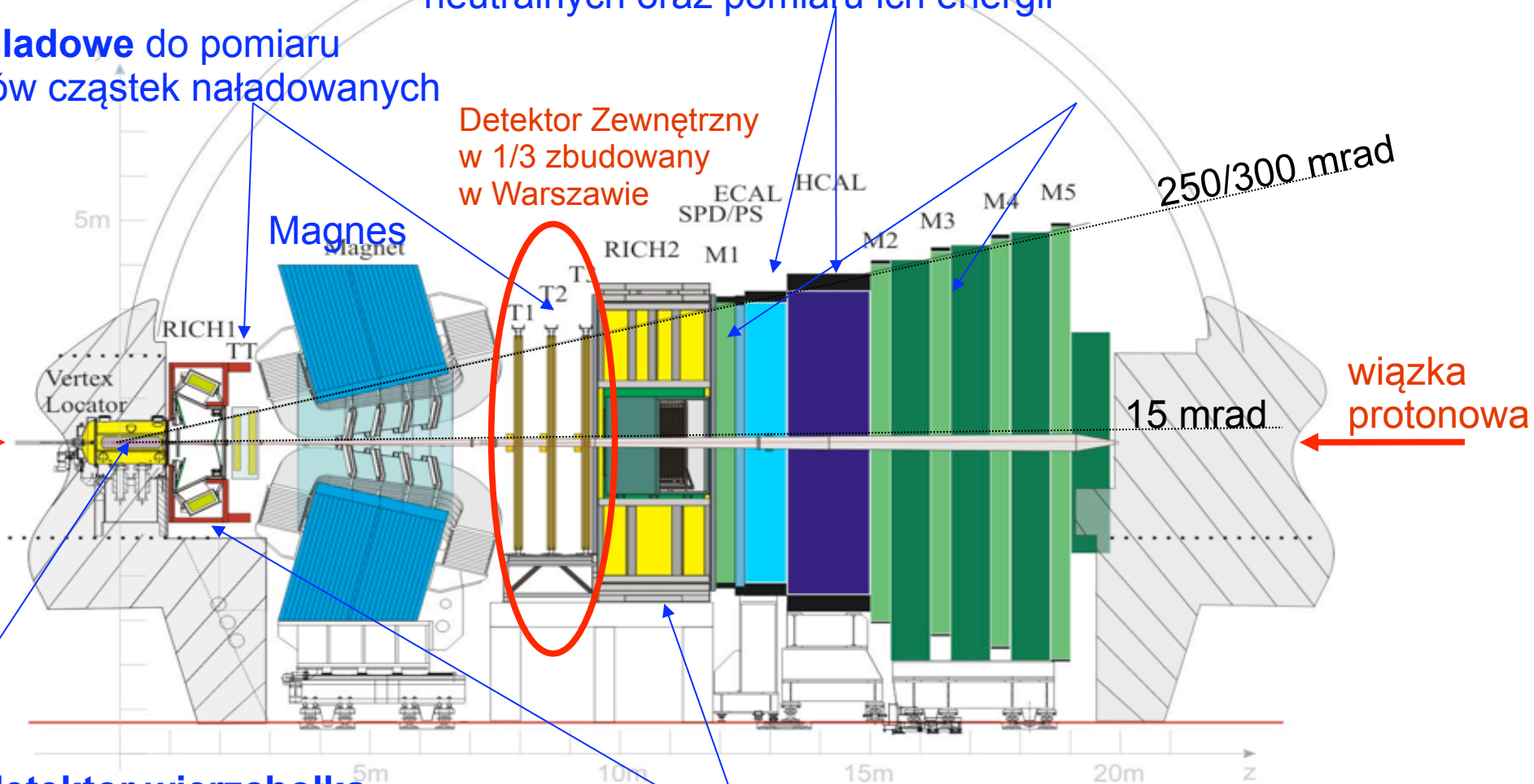
Detektor LHCb

Kalorymetry elektromagnetyczny (ECAL) i hadronowy (HCAL) do identyfikacji elektronów, hadronów i cząstek neutralnych oraz pomiaru ich energii

Detektory śladowe do pomiaru kątów i pędów cząstek naładowanych

Detektor Zewnętrzny w 1/3 zbudowany w Warszawie

wiązka protonowa

wiązka protonowa

Krzemowy detektor wierzchołka do dokładnego pomiaru punktów produkcji i rozpadu cząstek pięknych i powabnych

Detektory promieniowania Czerenkowa (RICH 1 i 2) do identyfikacji mezonów π i K oraz protonów

VELO – wysoka precyzja: rozdzielczość IP: $38 \mu\text{m}$ dla 1 GeV

System rekonstrukcji torów – dokładność czasu życia $\sim 50 \text{ fs}$: $0.1 \tau(D^0)$

RICH - bardzo dobra identyfikacja cząstek π i K: błędna identyfikacja $< 5 \%$

Układ wyzwalania i cząstki powabne

LHC **~10 MHz**

c-anty-c ~10%

Sprzętowy

L0 **~1 MHz**

3 poddetektory:
ECAL, HCAL, Muon

c-anty-c ~50%

Po L0 **~500 kHz** przypadki **c-anty-c**

Nie ma możliwości zapisania inkluzywnych linii dla powabu!

Możliwe tylko **linie ekskluzywne** dopasowane dla każdej analizy dostarczające sygnału o wysokiej efektywności i czystości próbek

Hlt1 (częściowa rekonstrukcja) **~50 kHz** (efektywność **~50 %**)

Programowalny

Hlt2 (pełna rekonstrukcja)

3 kHz

2 kHz – fizyka B

1 kHz – ekskluzywne selekcje **D** → **hh/3h/4h** (efektywność 50-90%)

np.: **5k** $D^{*\pm} \rightarrow (D^0 \rightarrow K^{\pm} K^{-}) \pi^{\pm}$ na 1 pb^{-1} (**2010: 38 pb⁻¹**, **2011: 1.1 fb⁻¹**)

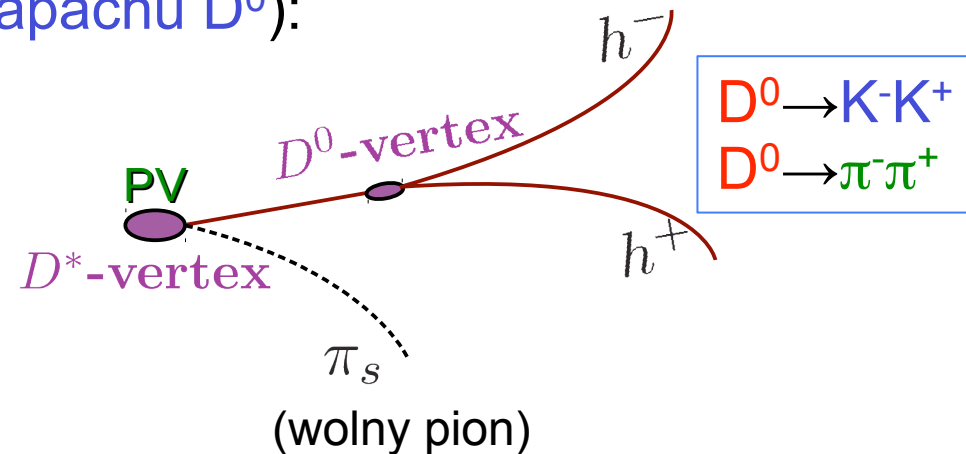
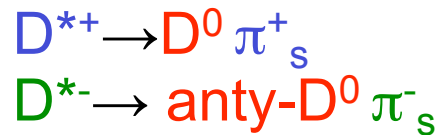
Asymetria cząstka-antycząstka

Chcemy zmierzyć **asymetrię** między cząstkami a antycząstkami

$$A_{CP} \equiv \frac{N_{CP}(D^0 \rightarrow h^- h^+) - N_{CP}(\bar{D}^0 \rightarrow h^- h^+)}{N_{CP}(D^0 \rightarrow h^- h^+) + N_{CP}(\bar{D}^0 \rightarrow h^- h^+)}$$

gdzie $h=K,\pi$

- **Konieczne jest zidentyfikowanie cząstek D^0 i anty- D^0**
- W tym celu używamy rozpadów naładowanych $D^{*\pm}$ (znak wolnego pionu służy do oznaczenia zapachu D^0):

Mierzona asymetria między D^0 a anty- D^0 :

$$A_{RAW}(f)^* \equiv \frac{N(D^{*+} \rightarrow D^0(f)\pi^+) - N(D^{*-} \rightarrow \bar{D}^0(\bar{f})\pi^-)}{N(D^{*+} \rightarrow D^0(f)\pi^+) + N(D^{*-} \rightarrow \bar{D}^0(\bar{f})\pi^-)}$$

$f = K^-K^+, \pi^-\pi^+$

Pomiar ΔA_{CP} w LHCb

Mierzona asymetria A_{RAW} jest sumą kilku asymetrii:

$$A_{RAW}(f)^* = A_{CP}(f) + A_D(f) + A_D(\pi_s) + A_P(D^*)$$

asymetria
pochodząca
z łamania
symetrii CP

asymetria
detektorowa
związana z
rekonstrukcją D^0

asymetria
detektorowa
związana z
rekonstrukcją π_s

asymetria produkcji D^*
w wierzchołku
pierwotnym (różna
liczba D^{*+} i D^{*-})

$$A_{CP}, A_D, A_P \equiv \frac{N_{CP}(D^0) - N_{CP}(\bar{D}^0)}{N_{CP}(D^0) + N_{CP}(\bar{D}^0)}$$

Asymetrie detektorowe dla K^-K^+ i $\pi^-\pi^+$ kasują się bo stany końcowe symetryczne

$$A_D(K^-K^+) = A_D(\pi^-\pi^+) = 0$$

Asymetrie detektorowa $A_D(\pi_s)$ i produkcji $A_P(D^*)$ skasują się jeżeli odejmiemy asymetrie mierzone A_{RAW} dla K^-K^+ i $\pi^-\pi^+$ (dlatego mierzymy ich różnicę)

$$\begin{aligned} \Delta A_{CP} &\equiv A_{CP}(K^+K^-) - A_{CP}(\pi^+\pi^-) \\ &= A_{RAW}(K^+K^-)^* - A_{RAW}(\pi^+\pi^-)^* \end{aligned}$$

Wybór bezpośrednich $D^{*\pm}$ (D^0)

Używamy $D^{*\pm}$ wyprodukowanych w wierzchołku pierwotnym

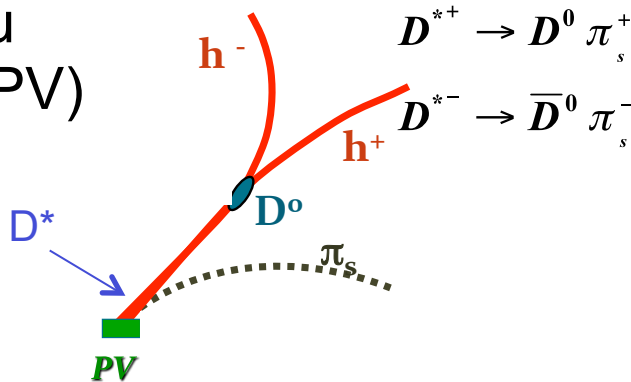
Do rozdzielania $D^{*\pm}$ bezpośrednich i pochodzących z rozpadów B używamy $\chi^2(\text{IP})$

Dwa typy produkcji $D^{*\pm}$ (D^0):

- bezpośrednie** – produkowane w wierzchołku pierwotnym (PV)

$$\text{IP}(D^0) \sim 0$$

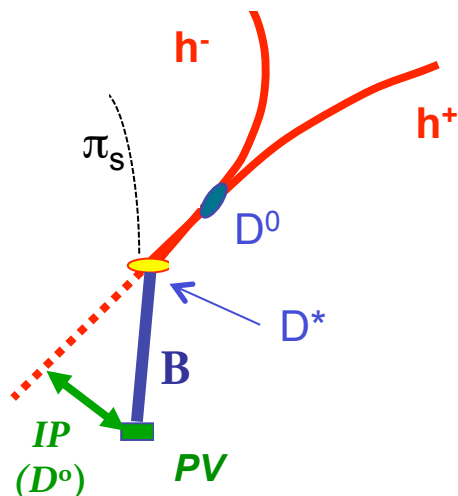
$$\chi^2(\text{IP}) \sim 0$$

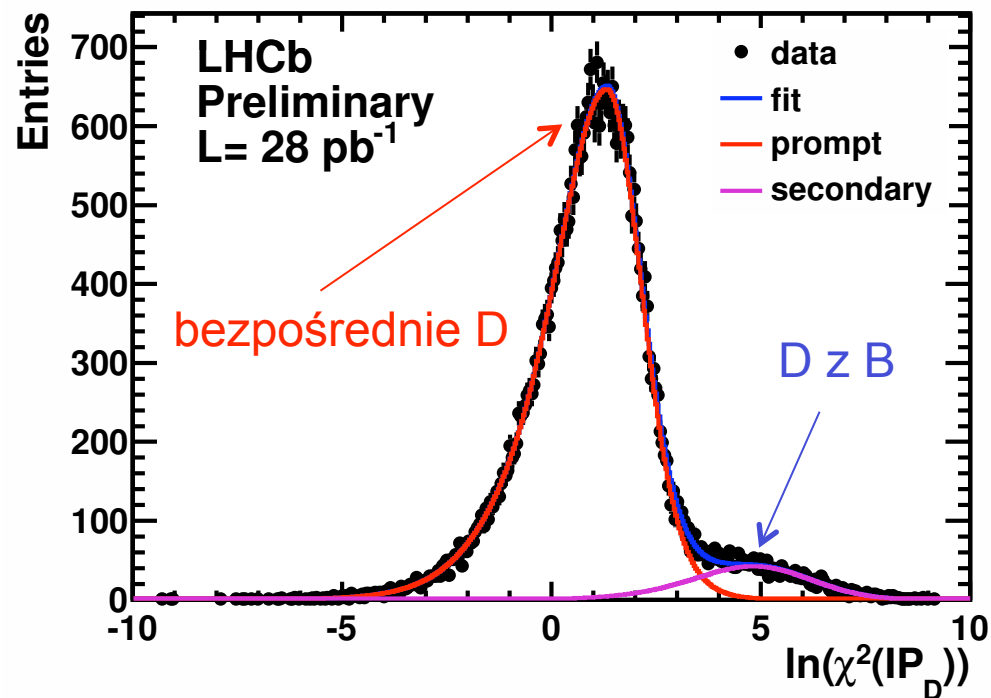
- wtórne** – produkowane w rozpadach B [$B(B \rightarrow D^{*\pm}(D)X)$]

$$\text{IP}(D^0) > 0$$

$$\chi^2(\text{IP}) > 0$$

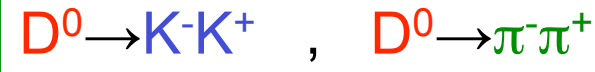
Na przykładzie $D^0 \rightarrow K^+ K^-$

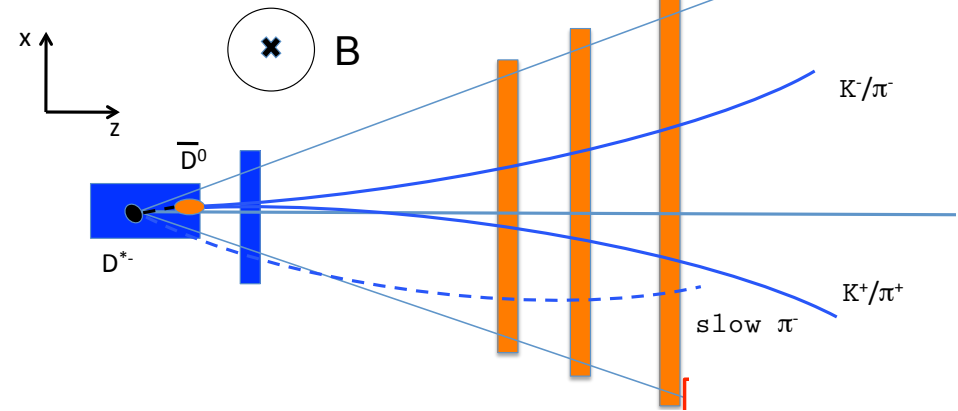
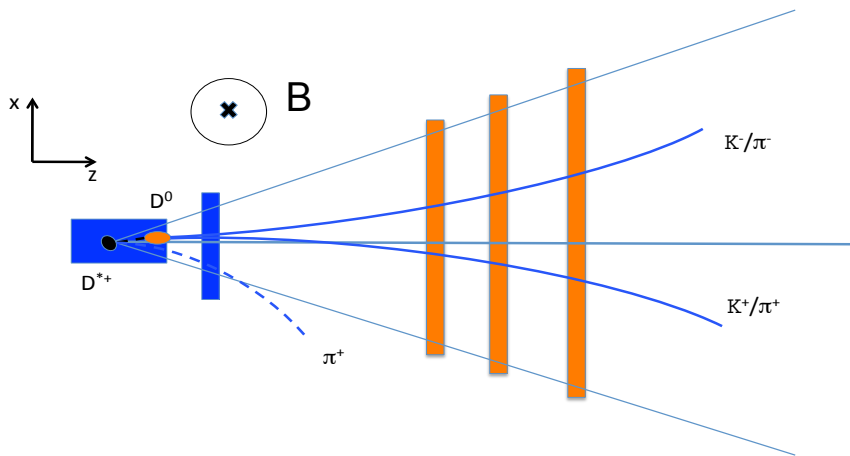
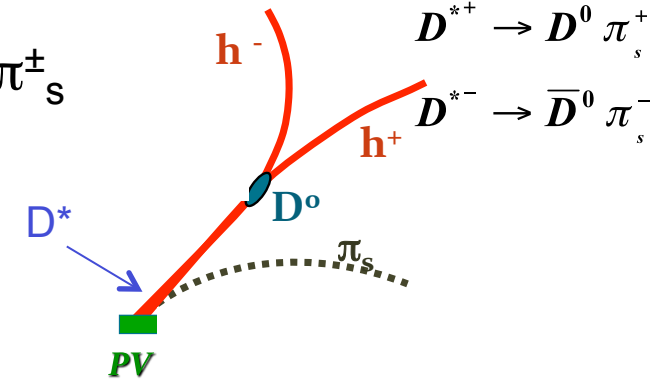
IP – parametr zderzenia
 liczony względem PV
 $\chi^2(\text{IP})$ – jakość pomiaru IP
 Używamy χ^2 bo efektywniejsze

Kryteria wyboru przypadków

- Jakość rekonstrukcji parametru zderzenia dla D^0 : $\chi^2 IP(D^0) < 9$
- Jakość rekonstrukcji wierzchołka D^0 (D^*)
- Jakość rekonstrukcji torów trzech cząstek $K^- K^+ \pi^{\pm}_{\text{s}}$, $\pi^- \pi^+ \pi^{\pm}_{\text{s}}$
- Pęd poprzeczny D^0 : $p_{\text{T}}(D^0) > 2 \text{ GeV}$
- Czas życia D^0 : $ct > 100 \mu\text{m}$
- Identyfikacja K i π
- Akceptacja wolnych π_{s} : tylko π_{s} rekonstruowane w centralnej części detektora

$D^{*+} \rightarrow D^0 \pi^+$ nierekonstruowane

$D^{*-} \rightarrow \text{anty-}D^0 \pi^-_{\text{s}}$ rekonstruowane

→ Powoduje to asymetrię między D^{*+} a D^{*-}

- Okno masy D^0 : $1844 < m(D^0) < 1884 \text{ MeV}$

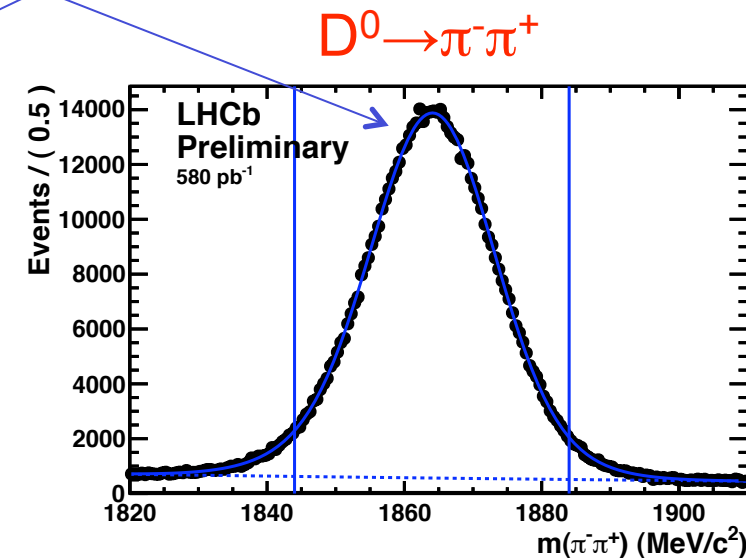
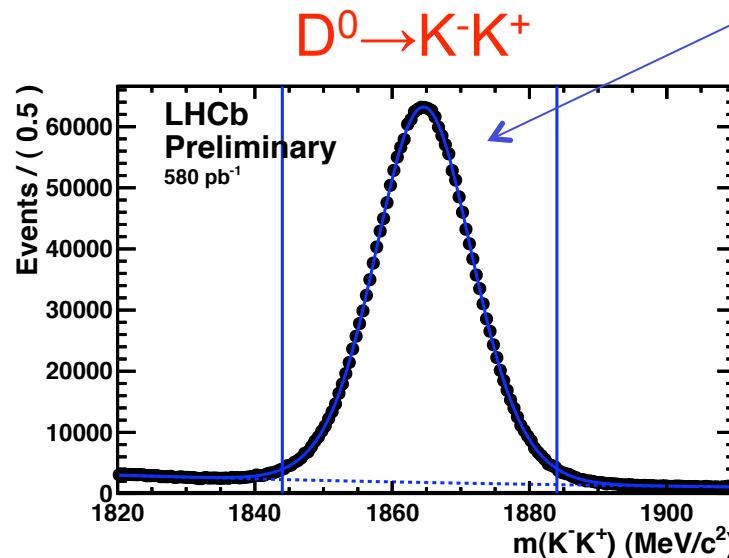
Masa niezmiennicza K^-K^+ i $\pi^-\pi^+$

To NIE jest Monte Carlo

Rozpady D^0 pochodzące z rozpadów $D^{*+} \rightarrow D^0 \pi^+$ z obszaru:

$$0 < \delta m < 15 \text{ MeV}$$

$$\delta m = m(D^0 \pi^+) - m(D^0) - m(\pi^+)$$

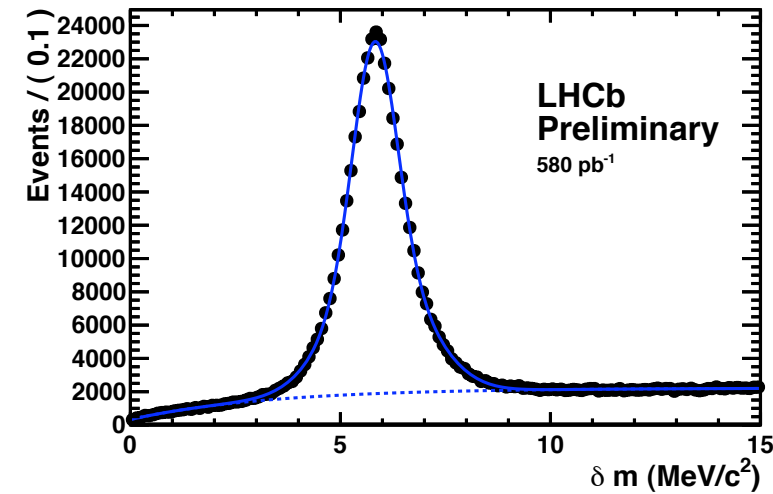
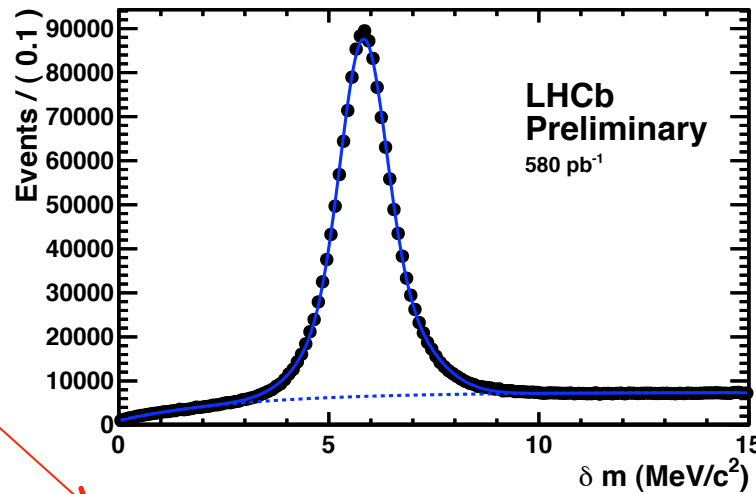
$$1844 < m(D^0 \rightarrow K^- K^+) < 1884 \text{ MeV}$$

$$1844 < m(D^0 \rightarrow \pi^- \pi^+) < 1884 \text{ MeV}$$

Dla okna masy:
 $1844 < m(D^0) < 1884 \text{ MeV}$

$K^- K^+$: 1.4 mln
 $\pi^- \pi^+$: 381k

$L = 580 \text{ pb}^{-1} \text{ (2011)}$

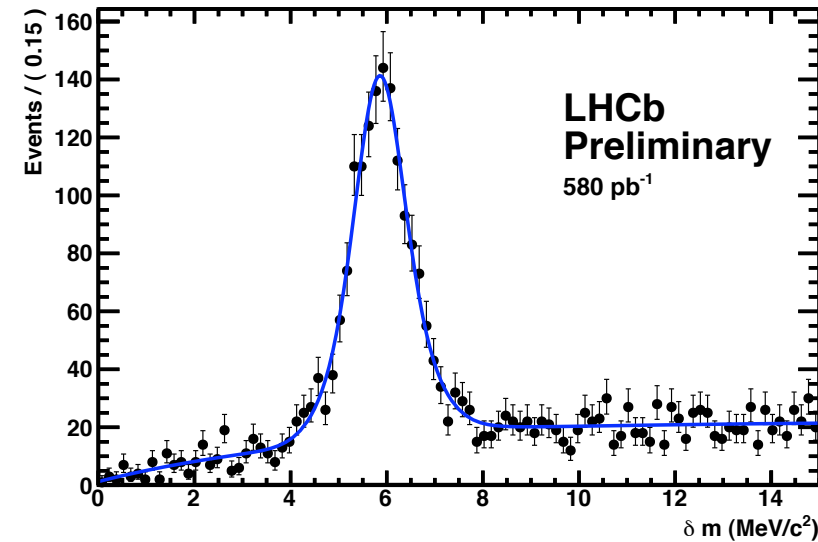
Pomiar $\Delta A_{CP} \equiv A_{CP}(K^+ K^-) - A_{CP}(\pi^+ \pi^-)$

Procedura pomiaru ΔA_{CP} w LHCb

- Asymetrie mierzone $A_{RAW}(K^-K^+)$ i $A_{RAW}(\pi^-\pi^+)$ są otrzymane z jednoczesnego dopasowania funkcji do obu rozkładów (D^0 i anty- D^0) $\delta m = m(D^0\pi^+) - m(D^0) - m(\pi^+)$ w **216 przedziałach**:

- 54 przedziały kinematyczne: $p_T(D^*), \eta(D^*), p(\pi_s)$
  - asymetrie produkcji i detektorowa mogą zależeć od p_T i η
  - również efektywność rekonstrukcji K^- i K^+ oraz π^- i π^+ może być różna
- x 2 = 108 przedziałów
dwie polaryzacje pola magnetycznego
- x 2 = 216 przedziałów
dwa okresy zbierania danych, przed i po przerwie technicznej: 350pb^{-1} , 230pb^{-1}
- 432 niezależne dopasowania funkcji dla $D^0 \rightarrow K^-K^+$ i $D^0 \rightarrow \pi^-\pi^+$

Przykład: pierwszy przedział
 $D^0 \rightarrow K^-K^+$, MagUp

- 216 wartości ΔA_{CP} :**

$$\begin{aligned} \Delta A_{CP} &\equiv A_{CP}(K^+K^-) - A_{CP}(\pi^+\pi^-) \\ &= A_{RAW}(K^+K^-)^* - A_{RAW}(\pi^+\pi^-)^* \end{aligned}$$

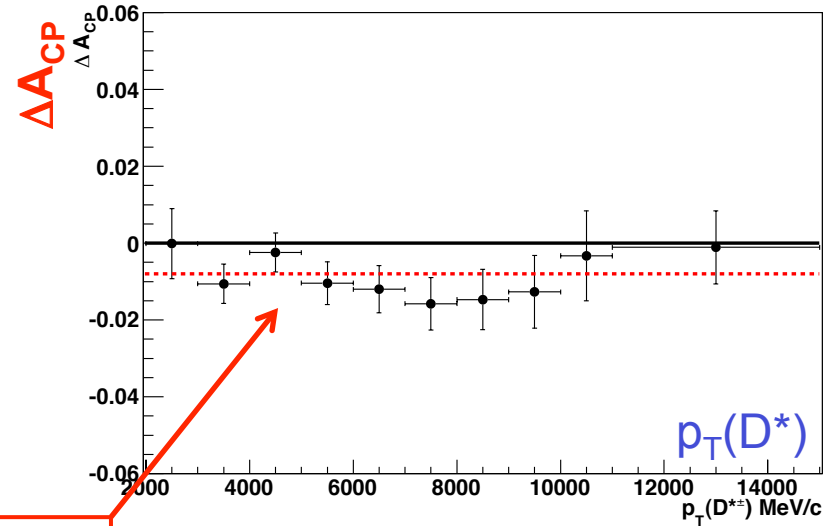
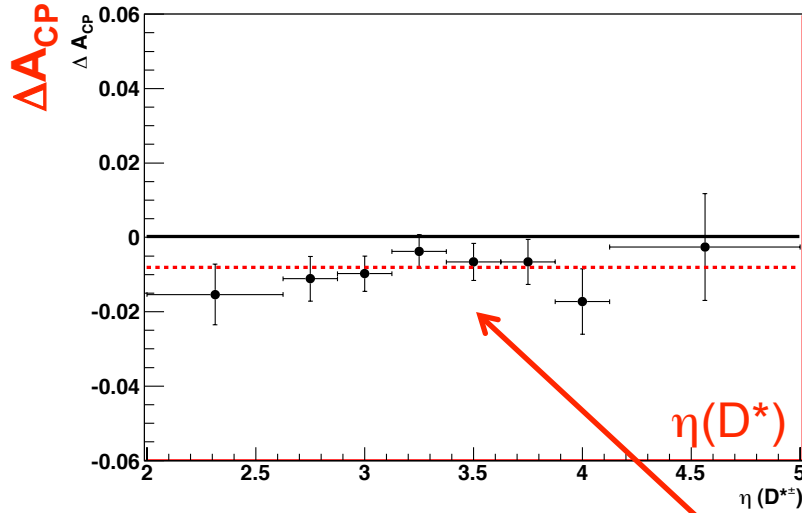
Okazało się, że mierzone asymetrie od przedziału do przedziału są zgodne

- Końcowe $\Delta A_{CP} \rightarrow$ średnia ważona

- Całkowita niepewność statystyczna pomiaru ΔA_{CP} : 0.21%**

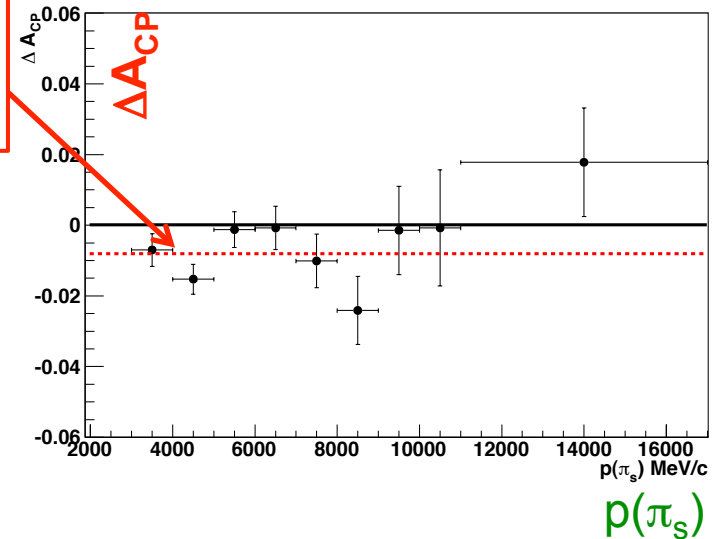
Zależność od zmiennych kinematycznych

Mierzone ΔA_{CP} w trzech zmiennych $\eta(D^*)$, $p_T(D^*)$ i $p(\pi_s)$

Czerwona linia – wynik końcowy

Mierzone ΔA_{CP} nie zależą od $\eta(D^*)$, $p_T(D^*)$ i $p(\pi_s)$ – asymetrie wyższych rzędów są zaniedbywalne

Niepewności systematyczne

Niepewności systematyczne, które mają **największy wkład**:

- **Dopasowanie funkcji: 0.08 %**
  - pomiar ΔA_{CP} , gdy liczba D^+ i D^- uzyskana przez odjęcie uśrednionego tła w rozkładzie δm
- **Przypadki z kilkoma kandydatami na rozpad: 0.06 %**
  - jeżeli dla przypadków, które zawierają kilku kandydatów wybierze się jednego kandydata losowo
- **Podział na przedziały: 0.02%**
  - jeśli porównamy ΔA_{CP} wyznaczoną globalnie z wyznaczoną z przedziałów kinematycznych

Całkowita niepewność systematyczna: **0.11%**

Pomiar ΔA_{CP}

Średnia ważona (LHCb 2011, 580 pb⁻¹):

$$\Delta A_{CP} = [-0.82 \pm 0.21^{stat} \pm 0.11^{syst}] \%$$

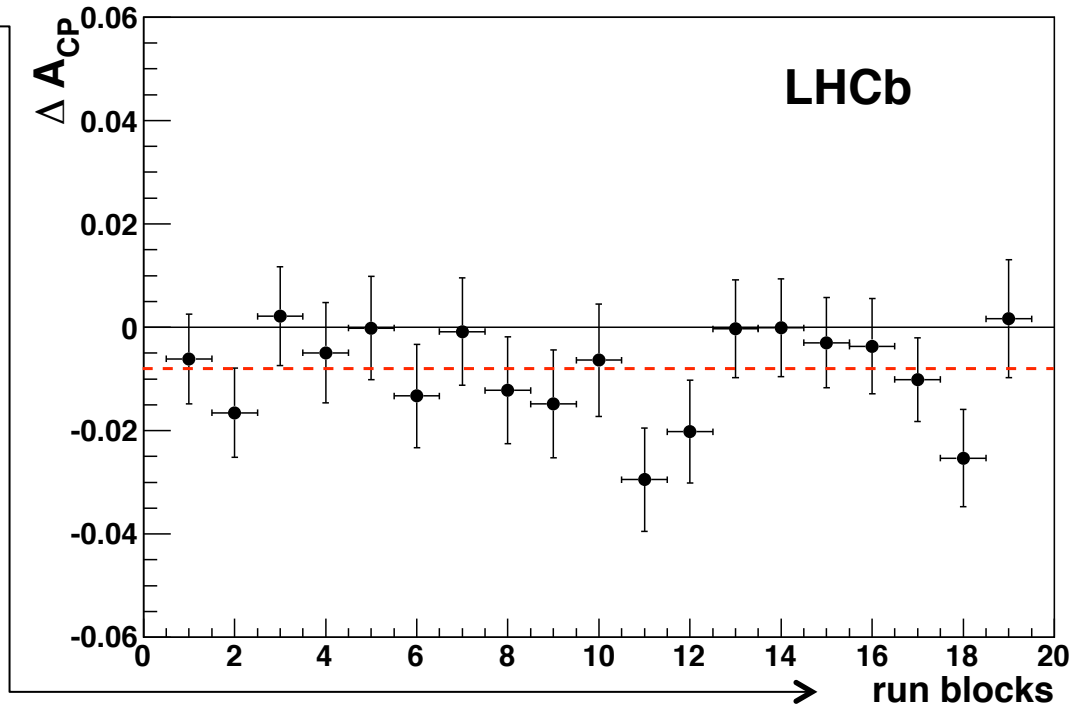
znaczącość: **3.5 σ**

Prawdopodobieństwo, że nie ma łamania symetrii CP: **0.15%**

Dodatkowe sprawdzenie

- Cykle zbierania danych pogrupowano w czasie (19 bloków)
- Pomiar ΔA_{CP} są zgodne w granicach niepewności
- Wykonano inne testy, m.in.
  - różne kinematyczne przedziały
  - różne kryteria selekcji
  - zastosowano inną funkcję do opisu sygnału i tła w rozkładzie δm

Linia czerwona – wynik końcowy

Wszystkie zmiany są w granicach niepewności statystycznych i systematycznych

Interpretacja pomiaru ΔA_{CP}

Łamanie symetrii CP: w rozpadach i w mieszaniu

$$A_{CP}(f) \approx a_{CP}^{dir}(f) + \frac{\langle t \rangle}{\tau} a_{CP}^{ind}$$

[JHEP 1106 (2011) 089]

Czas życia D^0 (PDG)

Średni czas własny użytej próbki (akceptacje w funkcji czasu dla K^-K^+ i $\pi^-\pi^+$ nie są takie same)

$$\Delta A_{CP} \equiv A_{CP}(K^+K^-) - A_{CP}(\pi^+\pi^-)$$

$$\Delta A_{CP} = [a_{CP}^{dir}(K^-K^+) - a_{CP}^{dir}(\pi^-\pi^+)] + \frac{\Delta \langle t \rangle}{\tau} a_{CP}^{ind}$$

Ponieważ łamanie symetrii CP w mieszaniu jest uniwersalne i nie zależy od stanu końcowego, to wkład tego łamania powinien się skasować przy odjęciu, ale jest niezerowa różnica czasów własnych mezonów D^0 w użytych próbkach K^-K^+ i $\pi^-\pi^+$:

$$\frac{\Delta \langle t \rangle}{\tau} = \frac{\langle t_{KK} \rangle - \langle t_{\pi\pi} \rangle}{\tau} = (9.8 \pm 0.9)\%$$

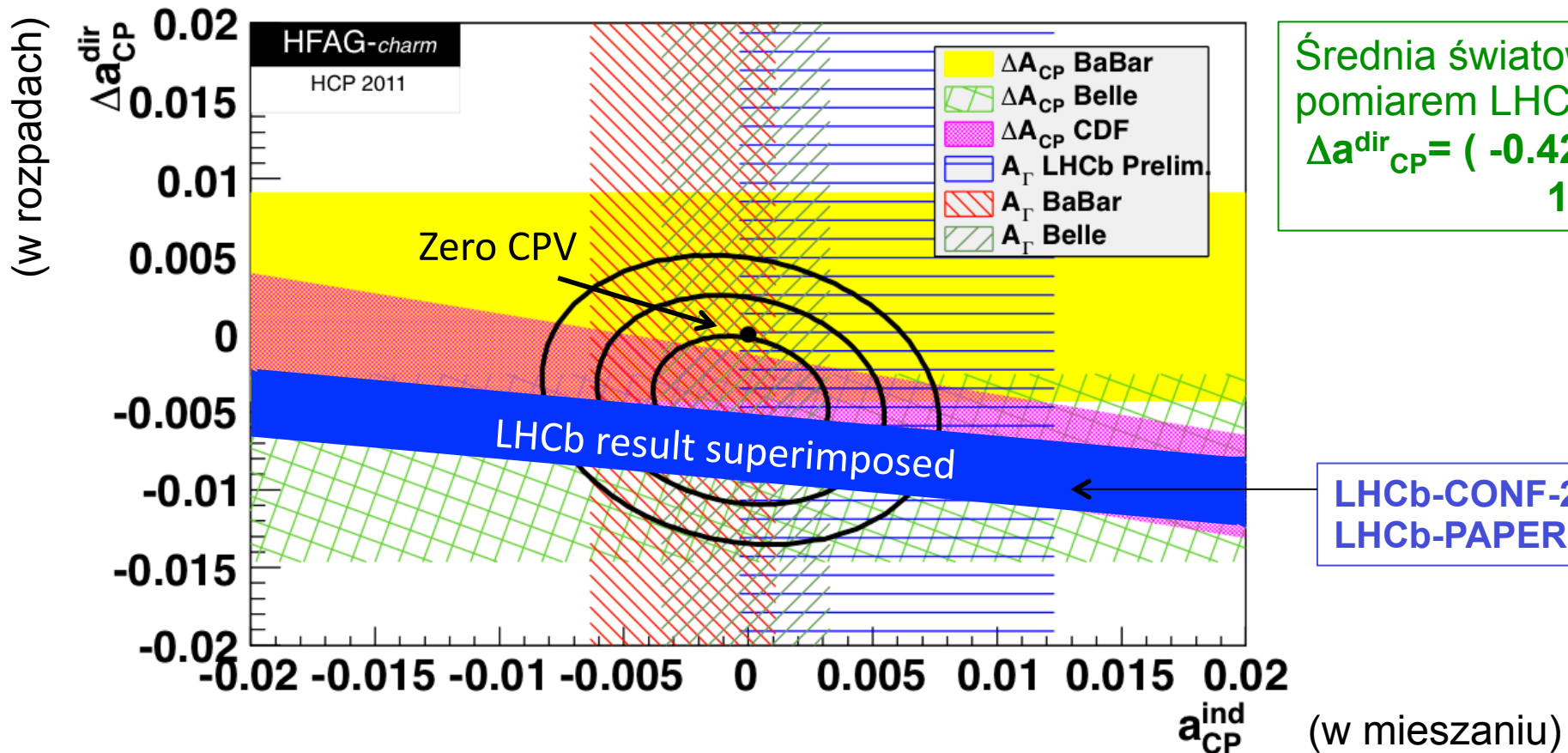
Wkład od łamania symetrii CP w mieszaniu kasuje się w $\sim 90\%$

W przybliżeniu jest to **pomiar różnicy łamania symetrii CP w rozpadach**

Pomiar ΔA_{CP} : porównanie

Pierwszy pomiar asymetrii CP w rozpadach cząstek powabnych
Dotychczas najważniejszy wynik z LHC

LHCb 2011, 580 pb⁻¹:

$$\Delta A_{CP} = [-0.82 \pm 0.21^{stat} \pm 0.11^{syst}] \%$$

znaczącość: 3.5 σ

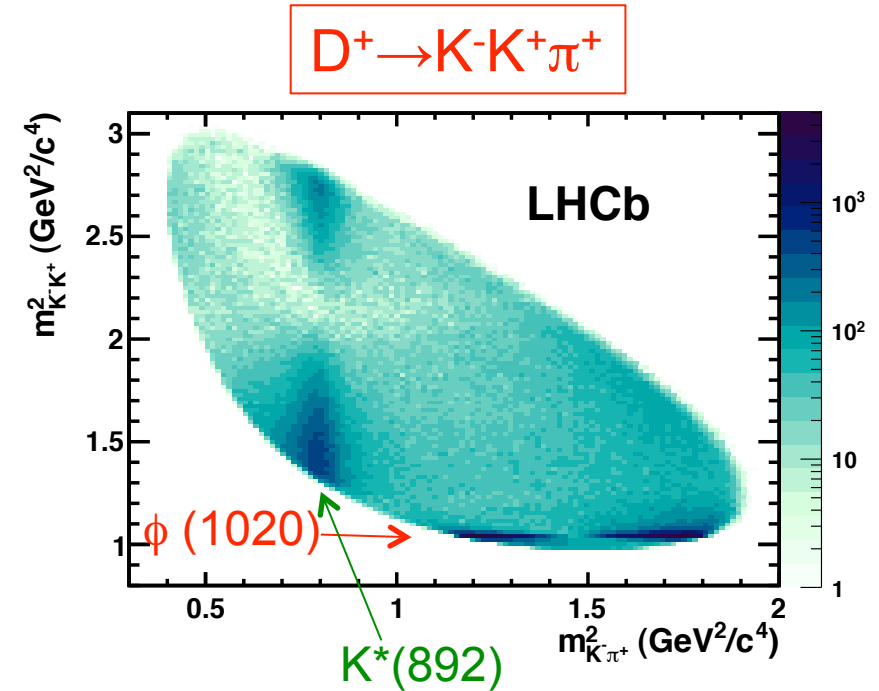
LHCb 2011 całkowite 1.1 fb⁻¹ (pozostałe 500 pb⁻¹ jest analizowane)

Łamanie symetrii CP w rozpadach $D^\pm \rightarrow hhh$

Znalezienie łamania symetrii CP w rozpadach $D^0 \rightarrow hh$ daje nadzieję na znalezienie tej asymetrii także w innych rozpadach, np. $D^\pm \rightarrow hhh$

Rozpady $D \rightarrow hhh$:

- produkty rozpadu tworzą wiele pośrednich stanów rezonansowych, widocznych na rozkładach Dalitza
- duże różnice faz silnych między stanami rezonansowymi są warunkiem koniecznym, abyśmy obserwowali łamanie symetrii CP

$$A_{symCP} \sim |A_1| |A_2| \sin(\phi_1 - \phi_2) \sin(\delta_1 - \delta_2)$$

różnica faz słabych
różnica faz silnych

➔ Mamy nadzieję na obserwację **lokalnych asymetrii ładunkowych**

- **Lokalne asymetrie ładunkowe mogą zmieniać znak** przy przejściach przez maksimum rozkładu masy utworzonego stanu rezonansowego
- Asymetria ładunkowa może być mierzalna **lokalnie w obszarach wydzielonych z rozkładów Dalitza**
- W danym obszarze rozkładu Dalitza asymetria ładunkowa może być dodatnia, a w innym ujemna. Przy całkowaniu po całej przestrzeni fazowej, wartość asymetrii ładunkowej może być rozmywana lub jej efekty mogą być całkowicie kasowane

W celu znalezienia asymetrii porównujemy rozkłady Dalitza dla D^+ i D^- lokalnie

Łamanie symetrii CP w rozpadach $D^\pm$

- Dla przedziałów z danego obszaru rozkładu Dalitza mierzymy **lokalną asymetrię ładunkową**

- Zamiast: $\Delta(i) \equiv \frac{N^i(D^+) - N^i(D^-)}{N^i(D^+) + N^i(D^-)}$

obliczamy S_{CP} (procedura Mirandy):

$$S_{CP}^i \equiv \frac{N^i(D^+) - N^i(D^-)}{\sqrt{N^i(D^+) + N^i(D^-)}}$$

[Bediaga et al. Phys.Rev.D80(2009)096006]

- S_{CP} jest miarą znaczącości różnicy między D^+ i D^-

- Po raz pierwszy zastosowana do poszukiwania lokalnych sygnałów w astronomii

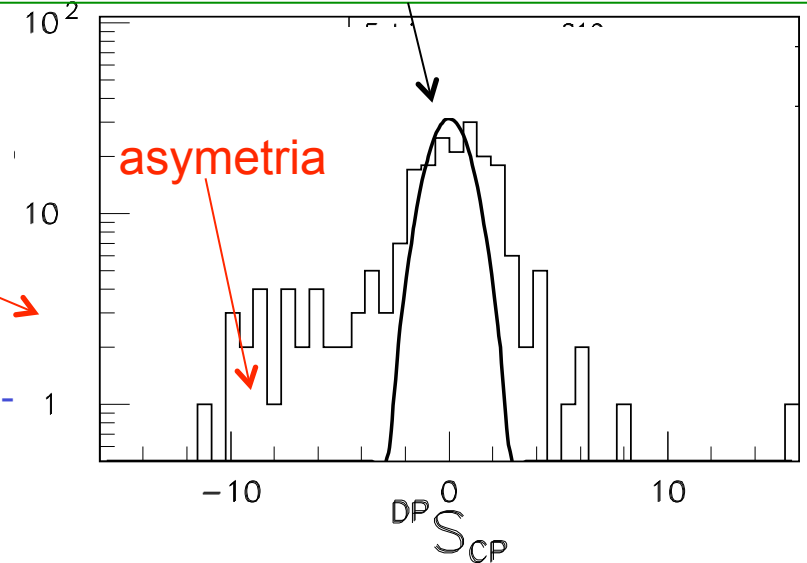
[Astr. Jour. 272:317, 1983]

- metodę opracowano w celu wyodrębnienia oryginalnych asymetrii od fluktuacji statystycznych

- Nie zależy od modelu

- W **LHCb** metodę użyto dla rozpadów trzyciałowych, np. $D^+_{(s)} \rightarrow h \cdot h^+ h^+$ ($h=K, \pi$)

Jeżeli nie ma łamania symetrii CP (tylko fluktuacje statystyczne), to S_{CP} jest rozkładem Gaussa ($\mu=0, \sigma=1$)

Można zastosować także test $\chi^2 = \sum S_{CP}^i{}^2$
 → **Wartość P** – prawdopodobieństwo otrzymania wartości testu równej lub większej, niż otrzymanej przez nas, przy założeniu, że hipoteza zerowa jest spełniona

- Metody są równoważne

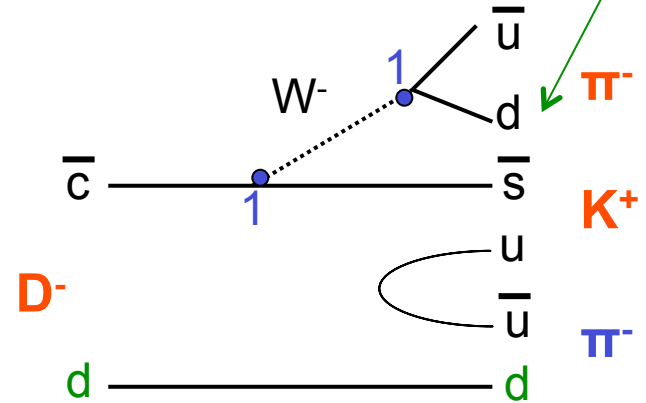
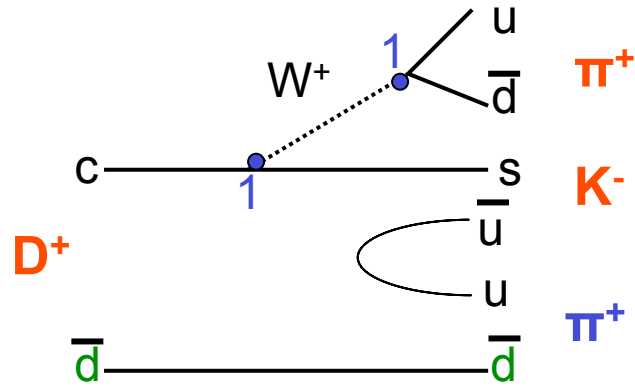
Rozpady $D^+_{(s)} \rightarrow h^- h^+ h^+$ ($h=K, \pi$)

Rozpady, które badamy można podzielić na trzy klasy:

- **faworyzowane** – Cabibbo favoured (**CF**)
- **pojedynczo tłumione** – singly Cabibbo suppressed (**SCS**)
- **podwójnie tłumione** – doubly Cabibbo suppressed (**DCS**)

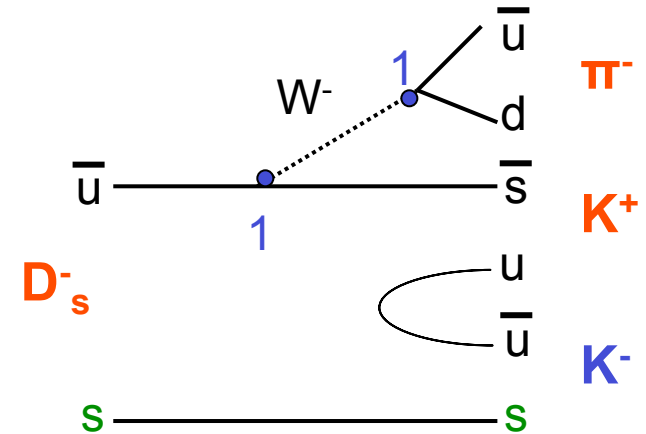
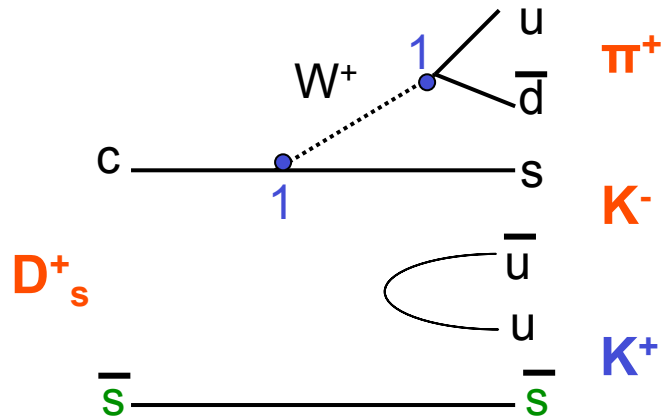
CF

może być
kwark s : $1 \rightarrow \lambda$
(SCS)

CF

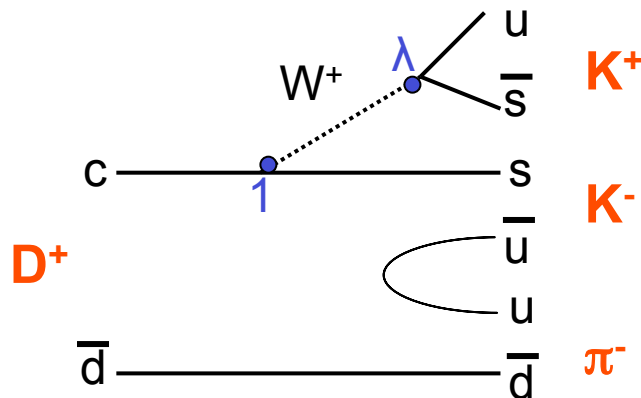
Rozpad pojedynczo tłumiony

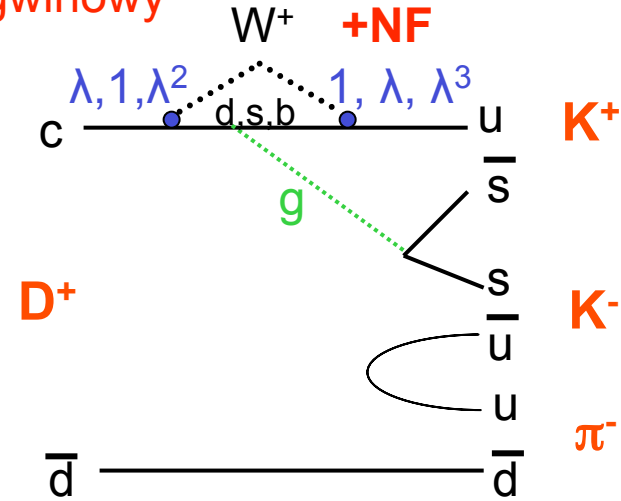
pojedynczo tłumiony – singly Cabibbo suppressed (λ) (**SCS**)

drzewowy

$$\lambda = 0.22$$

pingwinowy

- dodatkowo rozpad **SCS** może zachodzić przez diagram **pingwinowy**
- dla **SCS** wkład od diagramu pingwinowego nie może być zanedbany, jak dla CF
- amplitudy na rozpad drzewowy i pingwinowy mogą interferować
- przewidywania **MS** łamania symetrii CP w rozpadach **~0.1 %**
- tam gdzie są **pętle** mogą być wymieniane **nowe cząstki**

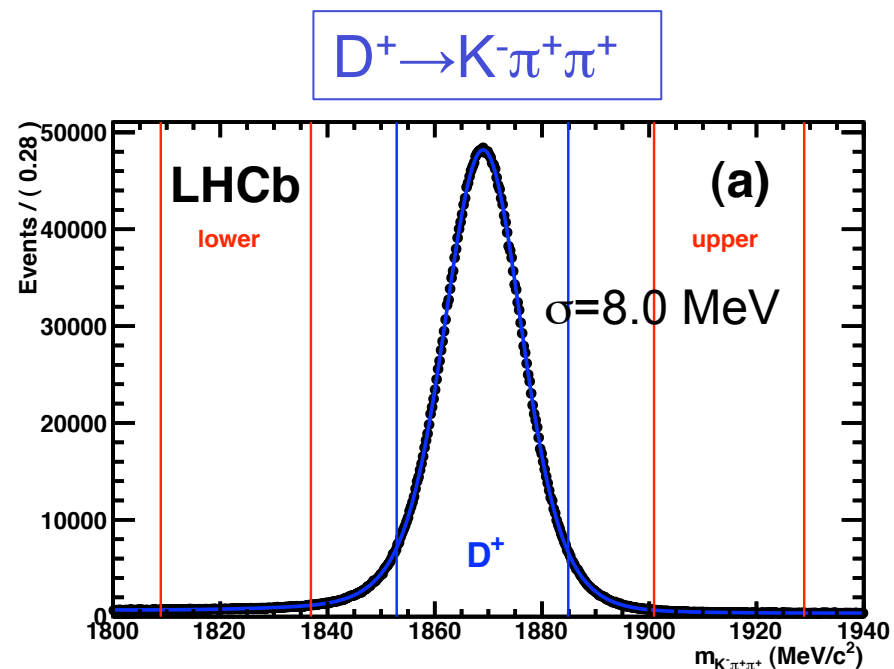
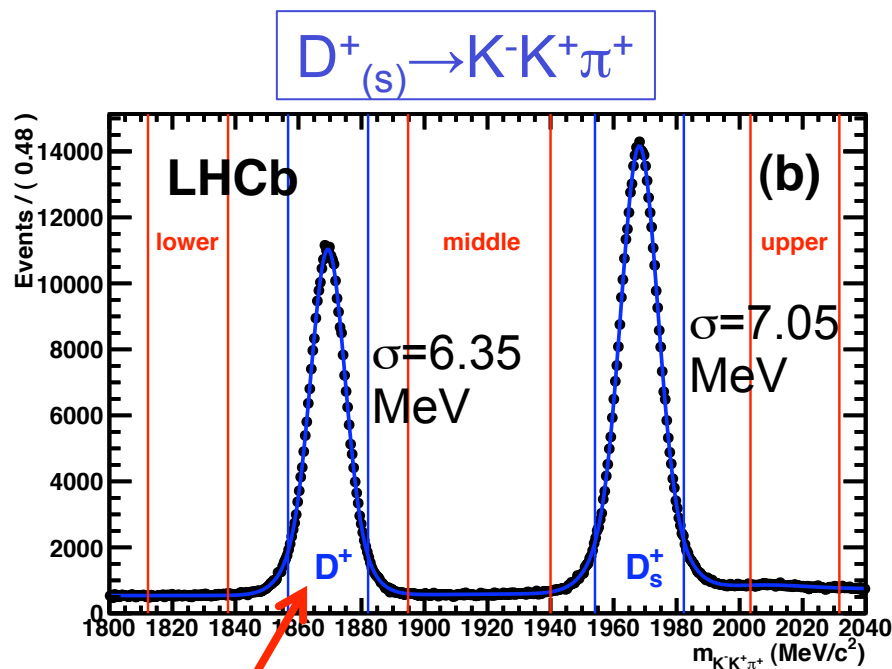
➡ Diagram pingwinowy otwiera możliwości szukania Nowej Fizyki

Sygnal: $D^+ \rightarrow K^- K^+ \pi^+$

Rozpady kontrolne (CF): $D^+_s \rightarrow K^- K^+ \pi^+$, $D^+ \rightarrow K^- \pi^+ \pi^+$

Rekonstrukcja rozpadów $D^+_{(s)} \rightarrow h^- h^+ h^+$ w LHCb

Analiza przeprowadzona na danych 2010: **38 pb⁻¹**

Sygnal (SCS) $D^+ \rightarrow K^- K^+ \pi^+$

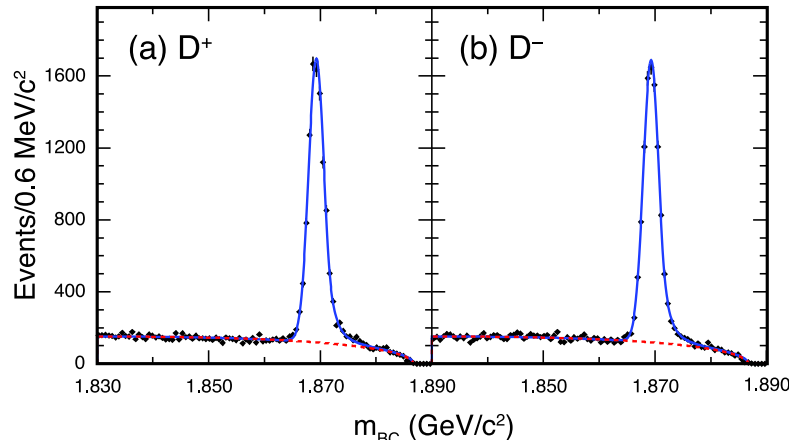
Po odjęciu tła w oknie 2σ : **330k przypadków**, czystość $\sim 90\%$

Rozpady kontrolne (CF):

$D^+_{(s)} \rightarrow K^- K^+ \pi^+$: 460k, czystość $\sim 90\%$

$D^+ \rightarrow K^- \pi^+ \pi^+$: 3.4mln, czystość $\sim 98\%$

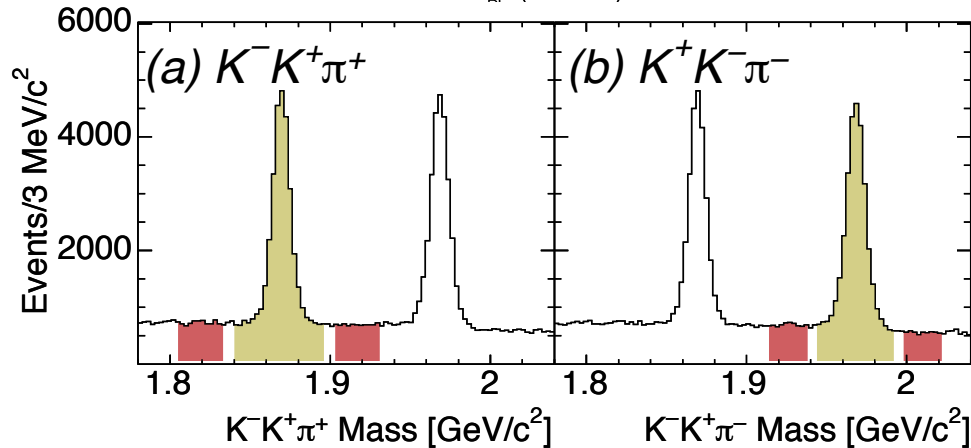
Porównanie z CLEO i BaBar

Sygnal $D^+ \rightarrow K^- K^+ \pi^+$

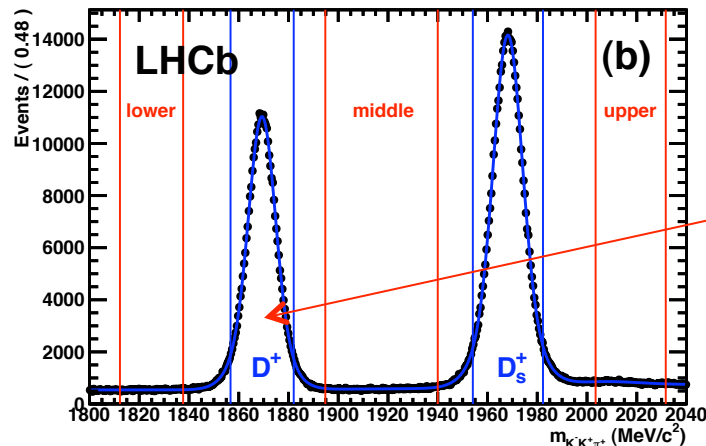
CLEO-c (818 pb^{-1})

$N(D^\pm) \sim 19\text{k}$, czystość $\sim 84 \%$

BaBar (80 fb^{-1})

$N(D^\pm) \sim 43\text{k}$, czystość $\sim 66 \%$

LHCb ($2010: 38 \text{ pb}^{-1}$)

$N(D^\pm) \sim 370\text{k}$ wszystkich kandydatów w oknie 2σ (sygnal+tło),

- ~ 9 razy więcej niż BaBar
- czystość $\sim 90 \%$

Pomiar asymetrii

Jeżeli zmierzmy różnicę między D^+ a D^- , to metoda nie mówi co jest jej przyczyną.

Zmierzona asymetria może pochodzić od:

- asymetrii produkcji
- asymetrii detektorowych (np. inaczej oddziałujące K^+ i K^- , asymetrie efektywności w rekonstrukcji cząstek i antycząstek)
- asymetria tła
- asymetrii CP
- Najlepiej usunąć asymetrie zanieczyszczające:
W celu pozbycia się asymetrii globalnych (np. asymetrii produkcji) normalizujemy rozkłady Dalitza dla D^+ i D^- .

$$S_{CP}^i \equiv \frac{N^i(D^+) - \alpha N^i(D^-)}{\sqrt{N^i(D^+) + \alpha^2 N^i(D^-)}} \quad \alpha = \frac{N(D^+)}{N(D^-)}$$

- Pozostałe asymetrie zanieczyszczające można oszacować przez porównanie wyników metody dla różnych rozpadów

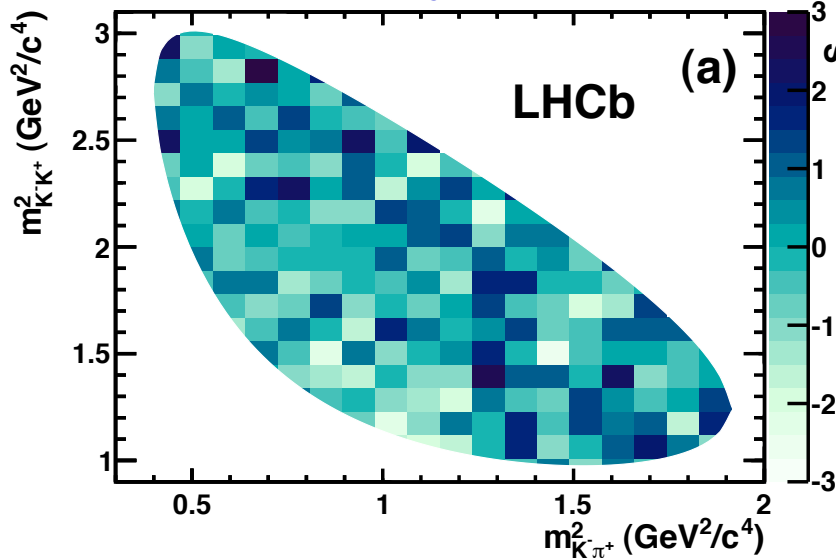
Test metody

W celu sprawdzenia metody, użyto modelu Monte Carlo z CLEO-c

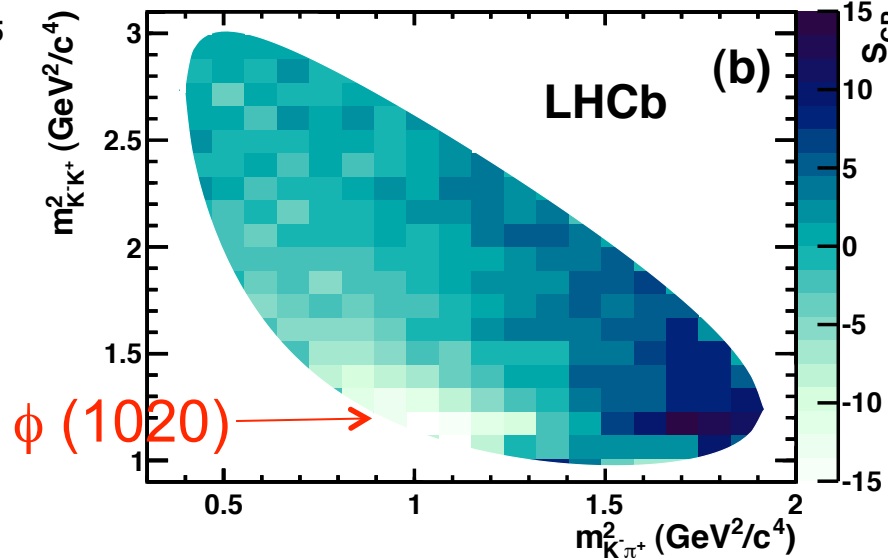
- Uwzględniono stany rezonansowe, które mogą mieć duży wkład w rozkładzie Dalitza: $K^*(890)$, $K^*_0(1430)$, $\kappa(800)$, $K^*_2(1430)$, $\phi(1020)$
- Sprawdzone odpowiedź metody:
  - gdy w MC nie ma łamania symetrii CP oraz
  - gdy w MC wprowadzono łamanie CP

Sygnal $D^+ \rightarrow K^- K^+ \pi^+$

Próbka 50 razy dane 2010

5×10^7 przypadków z różnicą faz słabych 4° między amplitudami dla rezonansu $\phi(1020)$ z rozpadów $D^+ \rightarrow \phi \pi^+$ a $D^- \rightarrow \phi \pi^-$

Identyczne przedziały
Inna skala S_{CP}

Gdy nie ma łamania symetrii CP, brak sygnału (dobrze). Wartość $P \sim 5\%$
– nie ma łamania symetrii CP

Wartość $P \sim 10^{-100}$

– jest łamanie symetrii CP

– widoczna zmiana znaków S_{CP} dla obszaru ϕ

Test liczby przedziałów

Kolejnym pytaniem jest **na ile przedziałów podzielić rozkład Dalitza**, aby metoda miała wysoką czułość na pomiar łamania symetrii CP

- **Problem:**

- każdy dodatkowy przedział to dodatkowy stopień swobody. Jeśli w danym przedziale wartość łamania symetrii CP jest stała, to jeżeli podzielimy go na dwa przedziały, to nie zwiększymy sygnału (χ^2), ale zwiększymy tło (ndf),
- ale jeżeli asymetria zmienia znak w danym przedziale, to zbyt mała liczba przedziałów może rozmyć asymetrię

- **Testowano różne wersje przedziałów:**

- przedziały o tej samej szerokości, a różnej liczbie przypadków
- przedziały o różnej szerokości i podobnej liczbie przypadków
  - ✧ bo obszary, w których są rezonanse można podzielić na więcej przedziałów

Test liczby przedziałów

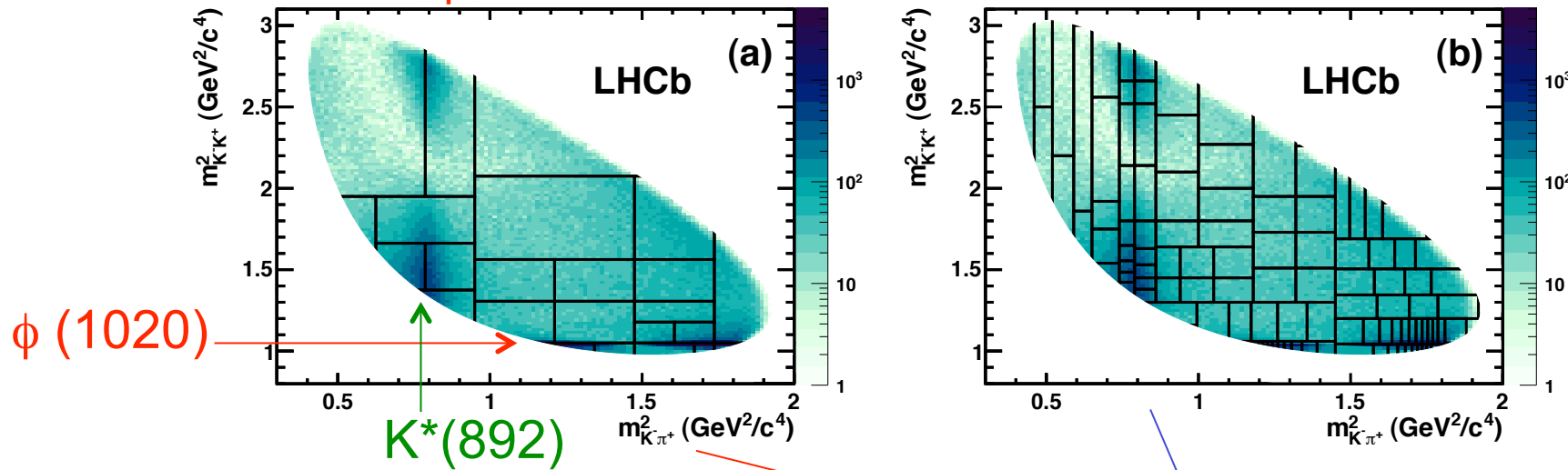
Przedziały o różnej szerokości

Sygnal $D^+ \rightarrow K^- K^+ \pi^+$

Monte Carlo

25 przedziałów

108 przedziałów

	P(3 σ)	P(3 σ)
Brak łamania symetrii CP	0%	1%
różnica 6 $^\circ$ w faz słabych $\phi(1020)$	99%	98%
różnica 4 $^\circ$ w faz słabych $\phi(1020)$	76%	41%

Wersja z 25 przedziałami jest lepsza

Wylosowano 100 takich samych eksperymentów i zliczono ile razy otrzymano odchylenie 3 σ

Asymetrie zanieczyszczające

Pojawienie się **lokalnych asymetrii** może być imitowane przez następujące źródła:

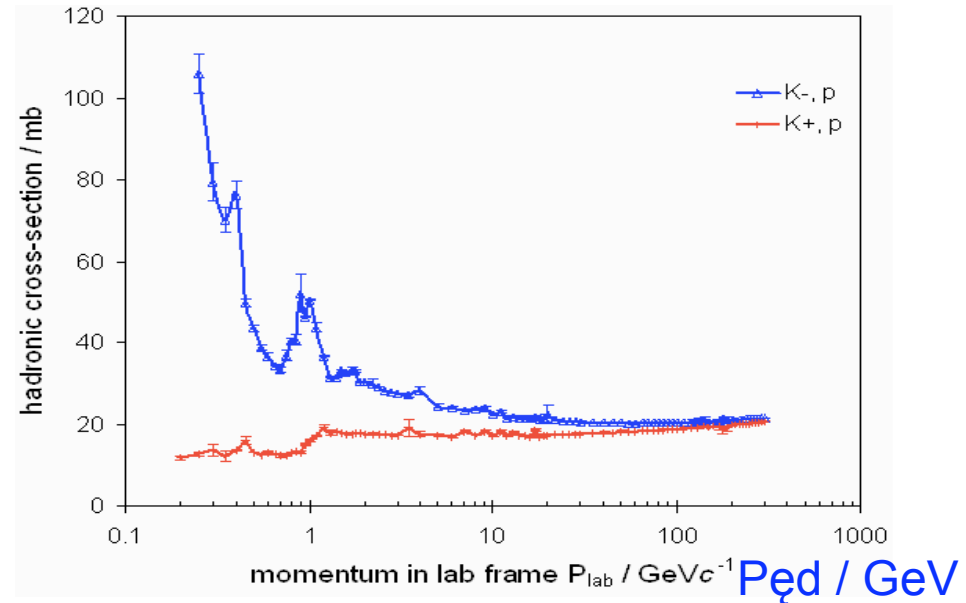
- Przekrój czynny na oddziaływanie K^- i K^+ z protonami jest inny. K^- będą szybciej oddziaływały w detektorze niż K^+ (głównie dla małych pędów)

↓
Efektywność rekonstrukcji K^- będzie mniejsza niż K^+

- Jakiegokolwiek asymetrie w budowie detektora mogą spowodować, że rekonstrukcja cząstek będzie inna niż antycząstek
- Tego typu efekty badamy w rozpadach kontrolnych $D^+ \rightarrow K^- \pi^+ \pi^+$, $D_s^+ \rightarrow K^- K^+ \pi^+$ oraz w obszarach tła

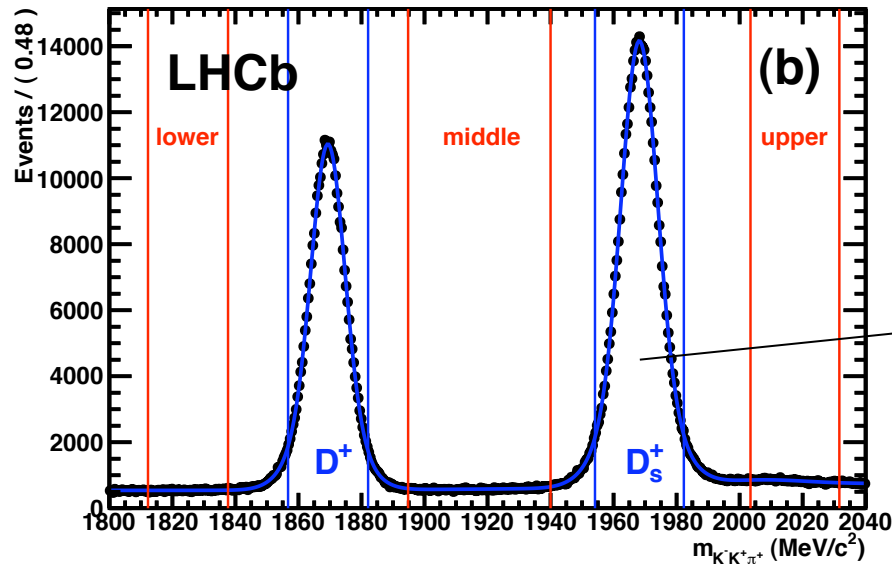
i porównujemy z **rozpadem sygnału** $D^+ \rightarrow K^- K^+ \pi^+$, gdzie oczekujemy łamanie symetrii CP

Przekrój czynny / mb

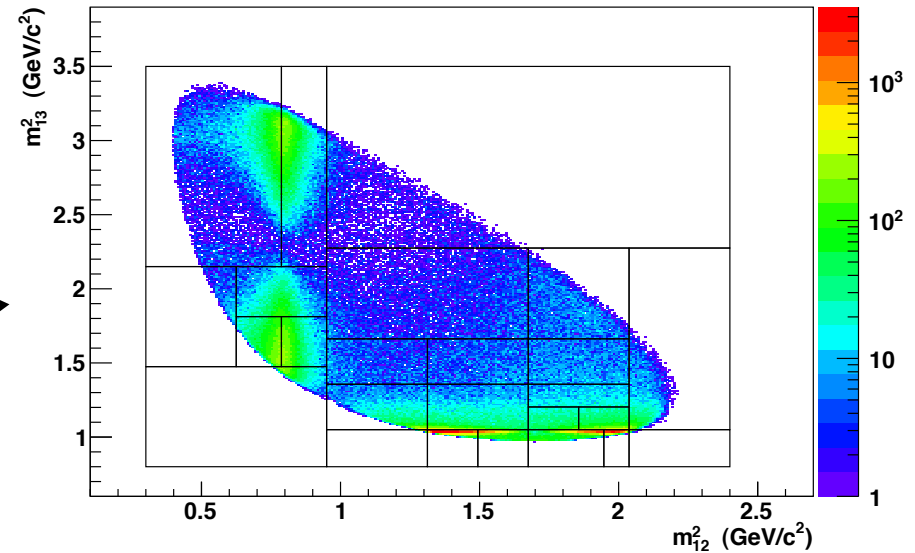

Rozpad kontrolny $D_s^+ \rightarrow K^- K^+ \pi^+$

- Dynamika na rozkładzie Dalitza jest tu bardzo podobna jak dla rozpadu **sygnału** $D^+ \rightarrow K^- K^+ \pi^+$
- **Asymetria detektorowa** dla K^- i K^+ kasuje się, zostaje asymetria od π
- Jeżeli zmierzmy tutaj asymetrię, to możemy przypuszczać, że jest to **asymetria detektorowa**, którą należy odjąć od asymetrii jaką zobaczymy dla **sygnału**

25 przedziałów o różnej szerokości

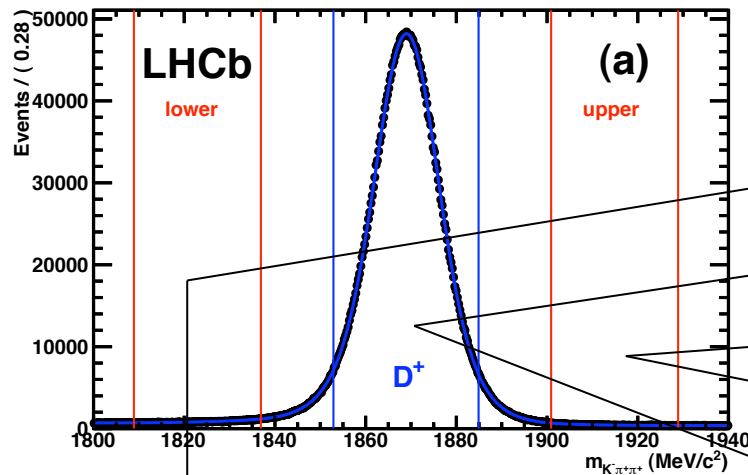
Okno D_s	$\chi^2/\text{ndf} = 26.2/24$ Wartość P = 34.4%
------------	--

Brak łamania symetrii CP dla rozpadu kontrolnego

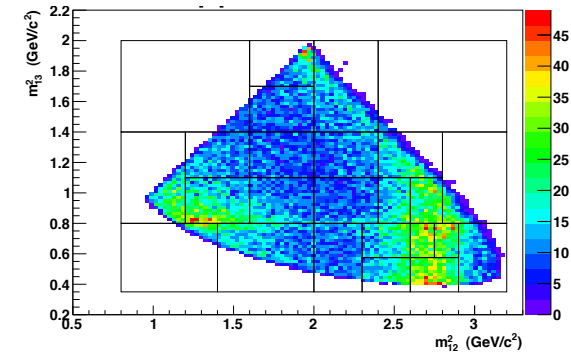
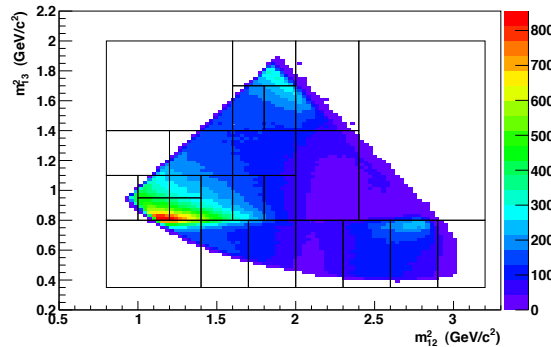
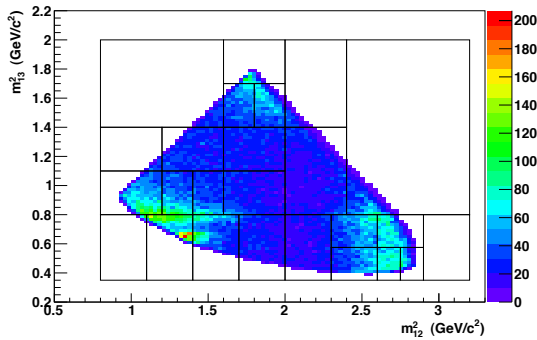
Rozpad kontrolny $D^+ \rightarrow K^- \pi^+ \pi^+$

Rozpad CF, nie spodziewamy się sygnału, ale możliwa asymetria detektorowa pochodząca od K i π , **jeśli niezerowa – powinniśmy ją zobaczyć**

	Wartość P
strona lewa	91.0%
Okno $D^\pm$	9.2%
strona prawa	35.3%

25 przedziałów o różnej szerokości

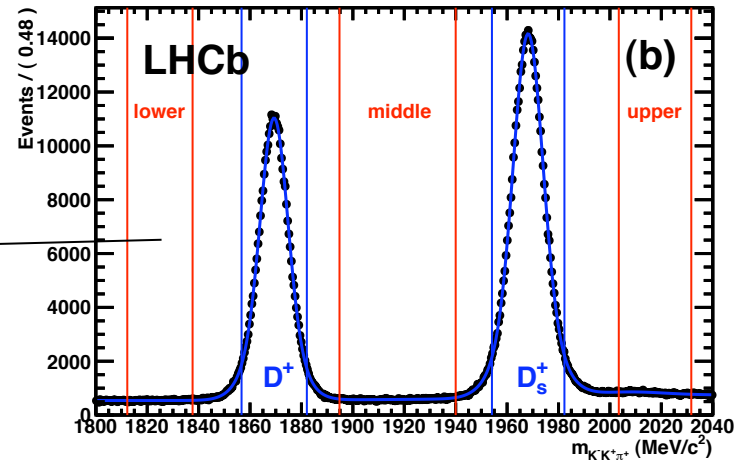
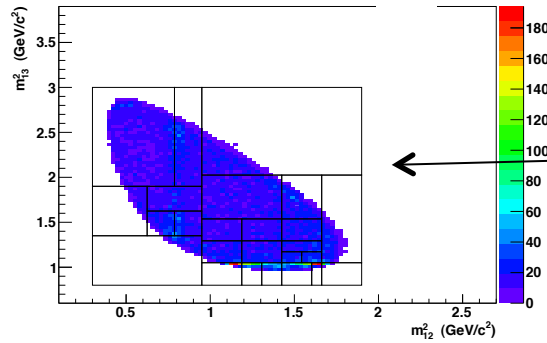

- Statystyka 10x większa niż sygnał $D^+ \rightarrow K^- K^+ \pi^+$
- Brak łamania symetrii CP dla rozpadu kontrolnego

Test metody – tło sygnału $D^+ \rightarrow K^- K^+ \pi^+$

25 przedziałów o różnej szerokości

	Wartość P
Okno D_s	34.4%
strona lewa	8.7%
środek	50.8%
strona prawa	36.5%

Brak łamania symetrii CP dla tła dookoła sygnału $D^+ \rightarrow K^- K^+ \pi^+$

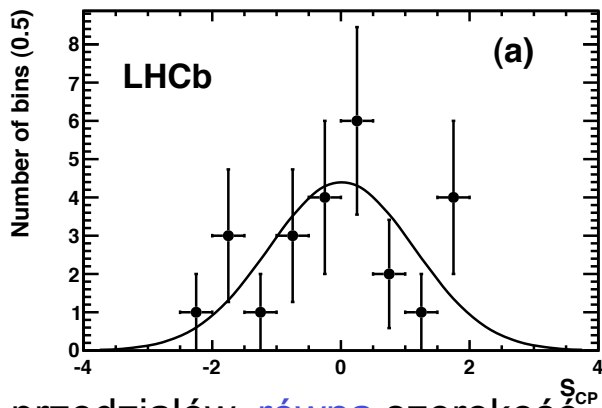
- **Sprawdzono, jak metoda pracuje:**
  - nie daje sygnału tam, gdzie go nie oczekujemy
  - daje sygnał tam, gdzie jest oczekiwany (test na Monte Carlo)
- **Dla rozpadów kontrolnych i tła nie obserwuje się asymetrii**
  - asymetrie detektorowa, produkcji i tła są pod kontrolą

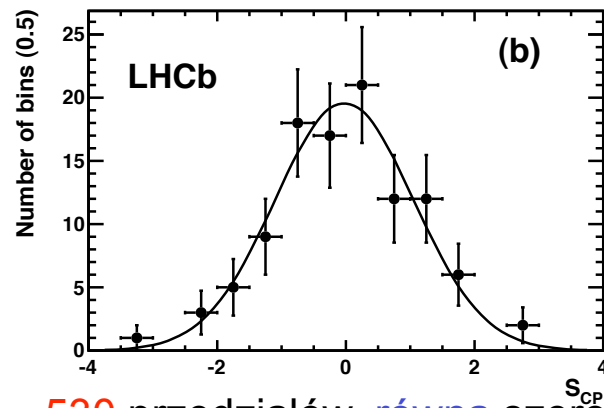
Możemy zastosować metodę dla rozpadu, w którym spodziewamy się sygnału od łamania symetrii CP, dla rozpadu sygnału $D^+ \rightarrow K^- K^+ \pi^+$

Pomiary dla $D^+ \rightarrow K^- K^+ \pi^+$ (sygnał)

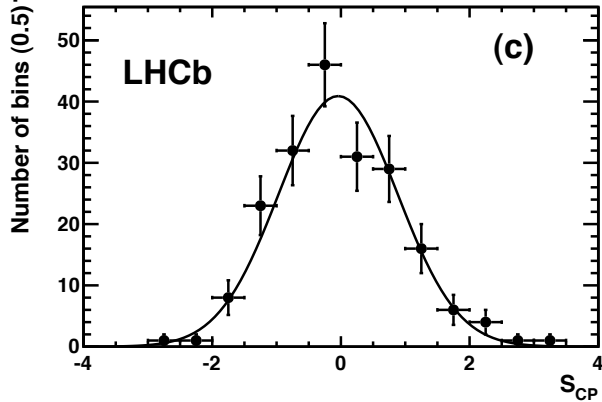
25 przedziałów, różna szerokość

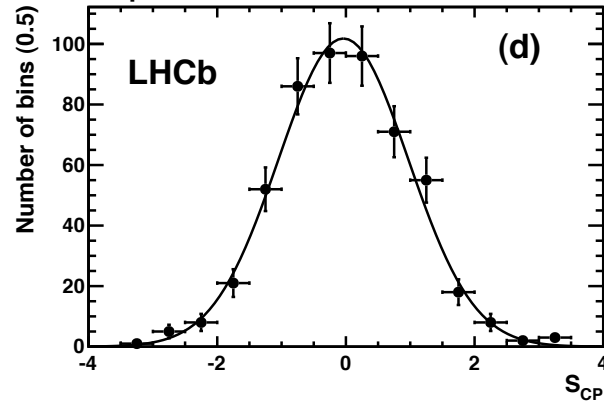
106 przedziałów, różna szerokość

199 przedziałów, równa szerokość

530 przedziałów, równa szerokość

Różna i identyczna szerokość oraz różna liczba przedziałów na rozkładzie Dalitza

- Rozkłady S_{CP} zgodne ze standardowym rozkładem Gaussa ($\mu \sim 0, \sigma \sim 1$)

- Wartości P są większe od 10 %

Brak potwierdzenia łamania CP na danych 2010: 38 pb⁻¹

LHCb-PAPER-2011-017

	μ	σ	χ^2/ndf	Wartość P
(a)	0.01 ± 0.23	1.13 ± 0.16	32.0/24	12.7%
(b)	-0.024 ± 0.010	1.078 ± 0.074	123.4/105	10.6%
(c)	-0.043 ± 0.073	0.929 ± 0.051	191.3/198	82.1%
(d)	-0.039 ± 0.045	1.011 ± 0.34	519.5/529	60.5%

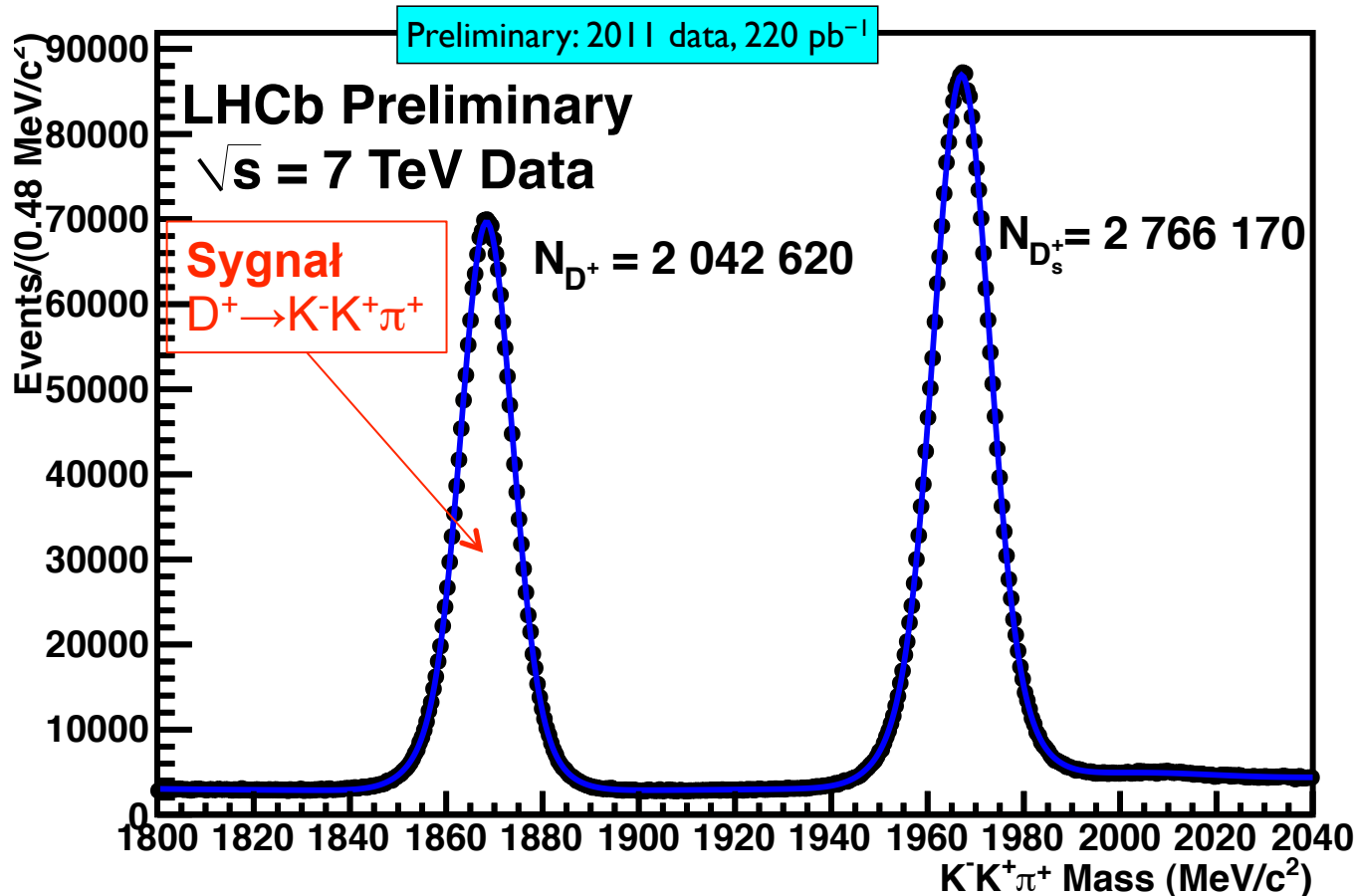
Dane 2011: rozpady $D^+ \rightarrow K^- K^+ \pi^+$ (sygnał)

2010: 38 pb^{-1} , 370k przypadków

- brak potwierdzenia łamania CP

2011: 1.1 fb^{-1} (30 razy więcej przypadków)

- kontynuowane badania

Dla 220 pb^{-1} :

$N(D) \sim 2 \text{ mln}$

$N(D_s) \sim 2.8 \text{ mln}$

5 razy więcej przypadków
niż w 2010

Dla 1.1 fb^{-1}

dodatkowe 5 razy więcej

$N(D) \sim 10 \text{ mln}$

$N(D_s) \sim 14 \text{ mln}$

Plany

Ponieważ metody zależne od liczby przedziałów są czułe na ich liczbę, to

→ Grupa warszawska próbuje zastosować analizę niezależną od podziału na przedziały dla porównania D^+ z D^- w przestrzeni wielowymiarowej

✧ metody tego typu są dokładniejsze

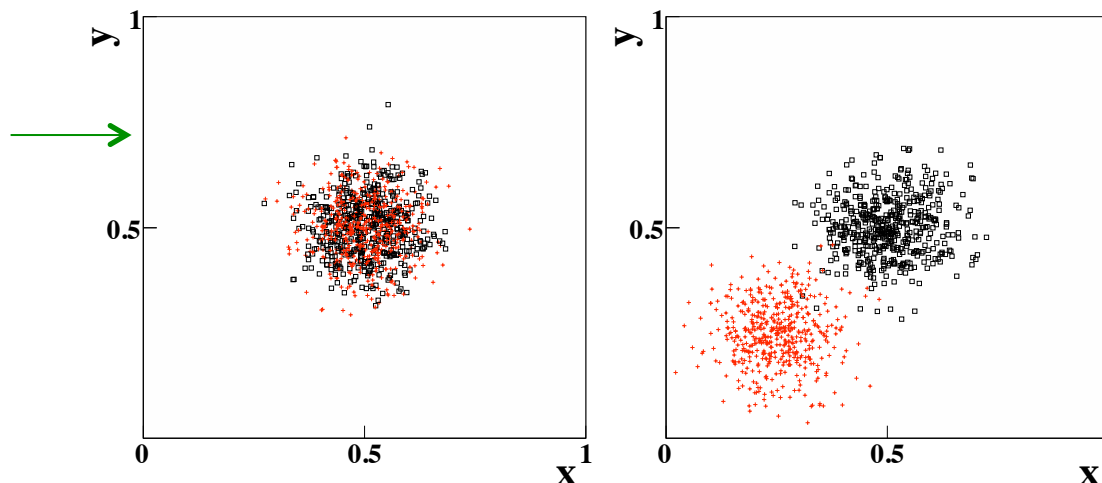
- testowane są różne metody, m.in. **metoda najbliższych sąsiadów (kNN)**
  - rozkład Dalitza traktowany jest jako przestrzeń, w której są obliczane odległości między przypadkami ($x = m^2_{ab}$, $y = m^2_{cb}$)
  - dla każdego przypadku znajduje się n_k najbliższych sąsiadów
  - obliczany jest **test statystyczny**

$$T = \frac{1}{n_k(n_a + n_b)} \sum_{i=1}^{n_a+n_b} \sum_{k=1}^{n_k} I(i, k)$$

- jeżeli dany najbliższy sąsiad ma **ten sam znak ładunku**, to $l=1$,
jeżeli nie, to $l=0$

[JINST5.P09004(2010)]

Jeżeli **nie ma różnic** między porównywanymi próbkami, to $T \approx 1/2$

Jeżeli **są różnice** między porównywanymi próbkami, to $1 \geq T > 1/2$

Podsumowanie

- **W eksperymencie LHCb zmierzono różnicę asymetrii CP ΔA_{CP} między rozpadami $D^0 \rightarrow K^- K^+$ a $D^0 \rightarrow \pi^- \pi^+$ na danych 2011, $L = 580 \text{ pb}^{-1}$ (LHCb-CONF-2011-061, LHCb-PAPER-2011-023)**

$$\Delta A_{CP} = [-0.82 \pm 0.21^{stat} \pm 0.11^{syst}] \%$$

Znaczącość 3.5σ

- ✧ Pierwszy pomiar łamania symetrii CP w rozpadach cząstek powabnych
- ✧ Jest to pomiar łamania symetrii CP w rozpadach (wkład od łamania CP w mieszaniu jest $\sim 10\%$)
- ✧ Pozostałe dane 500 pb^{-1} są analizowane
- **Nie zaobserwowano łamania symetrii CP w rozpadach $D^+ \rightarrow K^- K^+ \pi^+$ na danych 2010, $L = 38 \text{ pb}^{-1}$ (LHCb-PAPER-2011-017)**
  - ✧ Dane 2011, 1.1 fb^{-1} są analizowane
  - ✧ W badaniach bierze udział grupa warszawska
- Ponieważ badania cząstek powabnych są także interesujące i ważne, to
LHCb LHCbc ?

Backup

$$V_{\text{CKM}} = \begin{pmatrix} V_{ud} & V_{us} & V_{ub} \\ V_{cd} & V_{cs} & V_{cb} \\ V_{td} & V_{ts} & V_{tb} \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} 1 & \lambda & \lambda^3 \\ -\lambda & 1 & \lambda^2 \\ -\lambda^3 & -\lambda^2 & 1 \end{pmatrix}$$

Przejścia:

- w **tej samej** generacji ~ 1
- między **1-2** generacji $\sim 10^{-1}$
- między **2-3** generacji $\sim 10^{-2}$
- między **1-3** generacji $\sim 10^{-3}$

Pomiar parametru y

$$\hat{\Gamma}(D^0 \rightarrow K^+ K^-) = \Gamma [1 + R_m(y \cos \phi - x \sin \phi)],$$

$$\hat{\Gamma}(\overline{D}^0 \rightarrow K^+ K^-) = \Gamma [1 + R_m^{-1}(y \cos \phi + x \sin \phi)],$$

$$\hat{\Gamma}(D^0 \rightarrow K^- \pi^+) = \hat{\Gamma}(\overline{D}^0 \rightarrow K^+ \pi^-) = \Gamma.$$

$$\left| \frac{q}{p} \right| = R_m$$

$D^0 \rightarrow K^+ K^-$ jest stanem własnym CP
(Cząstka i antycząstka rozpadają się do tego samego stanu)

$D^0 \rightarrow K^- \pi^+$ nie jest stanem własnym CP
(Cząstka i antycząstka rozpadają się do innego stanu)

[Bergmann et al. Phys.Lett. B486 (2000)418-425]

$$y_{CP} \equiv \frac{\hat{\Gamma}(D^0 \rightarrow K^+ K^-)}{\hat{\Gamma}(D^0 \rightarrow K^- \pi^+)} - 1 = \frac{1}{2}(R_m + R_m^{-1})y \cos \phi - \frac{1}{2}(R_m - R_m^{-1})x \sin \phi$$

$$R_m^{\pm 2} = 1 \pm A_m$$

A_m – parametr łamania CP

Przy założeniu, że $A_m \ll 1$ (czyli R_m nie różni się znacząco od 1), to:

$$y_{CP} \equiv \frac{\hat{\Gamma}(D^0 \rightarrow K^+ K^-)}{\hat{\Gamma}(D^0 \rightarrow K^- \pi^+)} - 1 \approx y \cos \phi - \frac{A_m}{2} x \sin \phi$$

Pomiar parametru y (zależność czasowa)

Porównując czasy życia dwóch rozpadów:

- **będącego stanem własnym CP** f_{CP} ($D^0 \rightarrow K^+ K^-$)

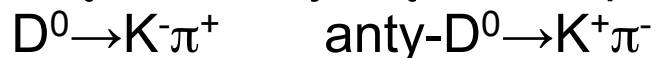
cząstka i antycząstka rozpadają się do **tego samego stanu końcowego**

$$\hat{\Gamma}(D^0 \rightarrow K^+ K^-) \neq \hat{\Gamma}(\bar{D}^0 \rightarrow K^+ K^-) \neq \Gamma$$

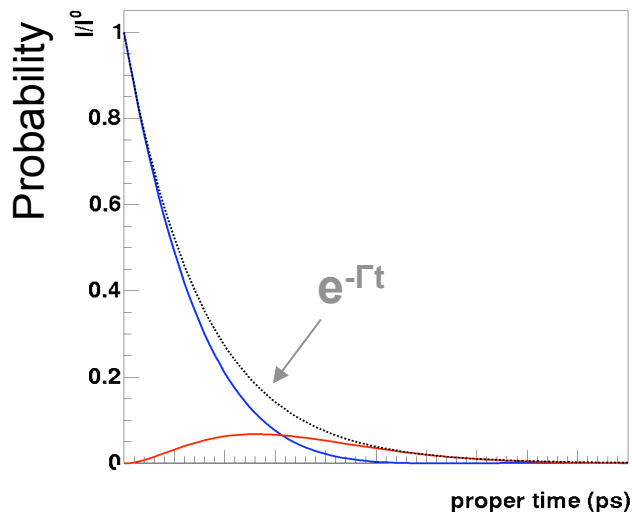
- względem rozpadu **nie będącego stanem własnym CP** f_{non-CP} ($D^0 \rightarrow K^- \pi^+$)

cząstka i antycząstka rozpadają się do **różnych stanów końcowych**

$$\hat{\Gamma}(D^0 \rightarrow K^- \pi^+) = \hat{\Gamma}(\bar{D}^0 \rightarrow K^+ \pi^-) = \Gamma$$

$$y_{CP} \equiv \frac{\hat{\Gamma}(D^0 \rightarrow f_{CP})}{\hat{\Gamma}(D^0 \rightarrow f_{non-CP})} - 1 = \frac{\hat{\Gamma}(D^0 \rightarrow K^+ K^-)}{\hat{\Gamma}(D^0 \rightarrow K^- \pi^+)} - 1$$

$$\hat{\Gamma}(D \rightarrow f) = \Gamma(1 + z)$$

$$\hat{\Gamma} \neq \Gamma \sim e^{-\Gamma t}$$

Γ – odwrotność czasu życia
 $z \ll 1$ – miara odchylenia od rozkładu
 eksponencjalnego

Gdyby **D tylko rozpadało się** to jego „znikanie” miałoby charakter **eksponencjalny**, ale **dotatkowo D oscyluje i „zanika” szybciej (nieeksponencjalnie)**.

Pomiar y_{CP} – pomiar odchylenia od rozkładu $e^{-\Gamma t}$
 → pomiar mieszania

Sposób pomiaru y

Pomiar odchylenia od rozkładu eksponencjalnego $\rightarrow$ pomiar mieszania
(ale możliwe łamanie CP)

$$y_{CP} \equiv \frac{\hat{\Gamma}(D^0 \rightarrow K^+ K^-)}{\hat{\Gamma}(D^0 \rightarrow K^- \pi^+)} - 1 \approx y \cos \phi - \frac{A_m}{2} x \sin \phi$$

Przy założeniu $A_m \ll 1$

$$|D_{1,2}\rangle = p|D^0\rangle \pm q|\bar{D}^0\rangle$$

$$|q/p|^2 = 1 + A_m$$

A_m – parametr łamania CP w mieszaniu ($A_m \ll 1$, bo wielkość łamania CP jest mała)
 ϕ – słaba faza łamania CP

Jeśli nie ma łamania CP ($\phi=0$, $A_m=0$): $y_{CP}=y$ (pomiar „czystego” mieszania)
Niezerowa różnica $y_{CP}-y$ jest sygnałem łamania CP

BaBar: $y_{CP} = (11.6 \pm 2.2 \pm 1.8) \times 10^{-3}$

Belle: $y_{CP} = (13.1 \pm 3.2 \pm 2.5) \times 10^{-3}$

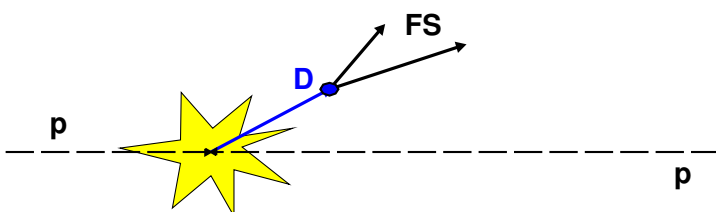
zgodne ze średnią światową $y = (7.5 \pm 1.2) \times 10^{-3}$

Dodatkowo: rozpad $D^0 \rightarrow K^+ K^-$ opisany diagramami drzewowym i pingwinowym,
a rozpad $D^0 \rightarrow K^- \pi^+$ opisany tylko diagramem drzewowym

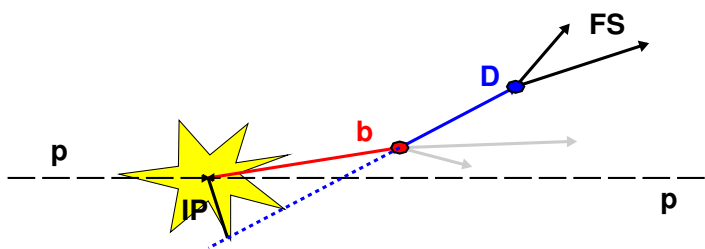
Rekonstrukcja D^0

Dwa typy produkcji D:

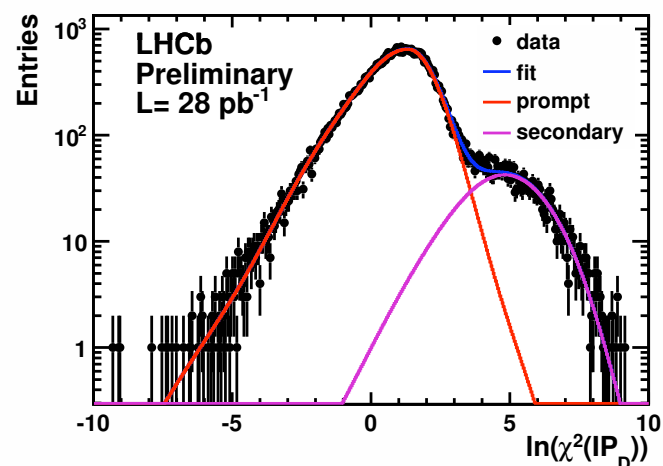
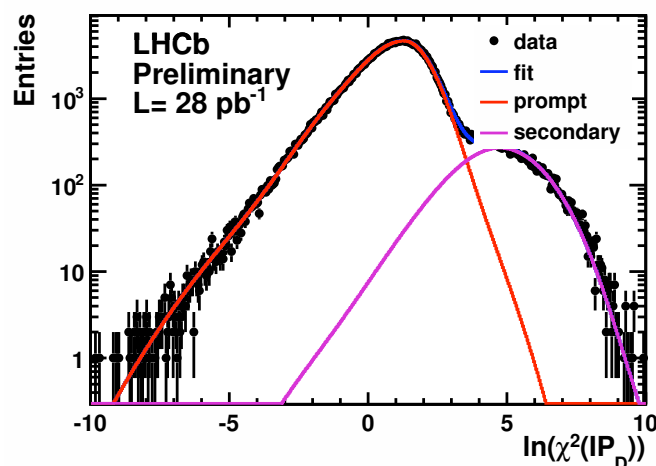
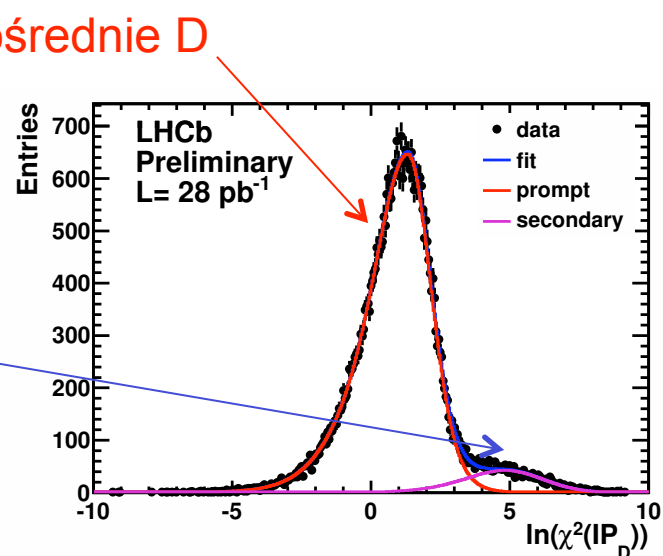
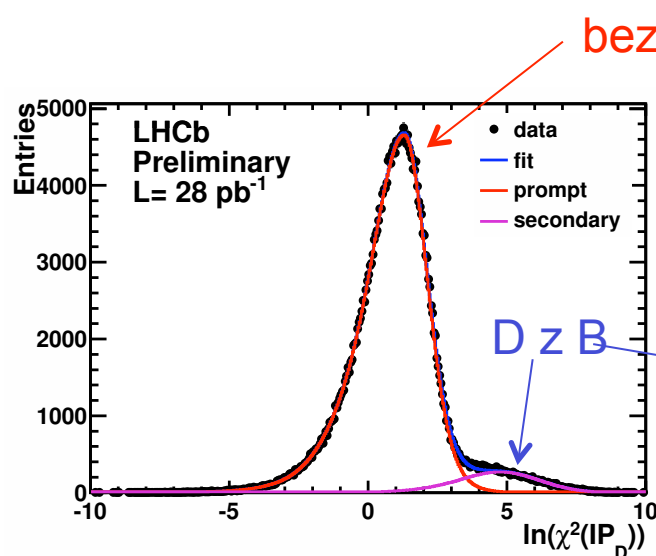
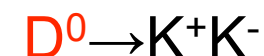
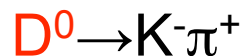
- **bezpośrednie**
  - produkowane w wierzchołku pierwotnym (PV) $IP \sim 0$

- **wtórne**
  - produkowane w rozpadach B $[B(B \rightarrow DX) \sim 50\%]$ $IP > 0$

IP – parametr zderzenia liczony względem PV

Efektywniejsze jest użycie $\chi^2(IP)$

Sposoby pomiaru łamania CP (A_Γ)

Asymetria czasów życia między D^0 a anty- D^0 rozpadających się na K^+K^- (**SCS**)

- będącego stanem własnym CP f_{CP} ($D^0 \rightarrow K^+K^-$, anty- $D^0 \rightarrow K^+K^-$)

$A_f \neq \bar{A}_{\bar{f}} \quad ?$ bezpośrednio łamanie CP

$$A_\Gamma \equiv \frac{\Gamma(D^0 \rightarrow K^+ K^-) - \Gamma(\bar{D}^0 \rightarrow K^+ K^-)}{\Gamma(D^0 \rightarrow K^+ K^-) + \Gamma(\bar{D}^0 \rightarrow K^+ K^-)} = \frac{1 - |\bar{A}_{\bar{f}}/A_f|^2}{1 + |\bar{A}_{\bar{f}}/A_f|^2}$$

$$\approx \frac{1}{2} A_m y \cos\phi - x \sin\phi$$

Przy założeniu $A_m \ll 1$

$$|D_{1,2}\rangle = p|D^0\rangle \pm q|\bar{D}^0\rangle$$

$$|q/p|^2 = 1 + A_m$$

Jeśli nie ma łamania CP ($\phi=0$, $A_m=0$): $A_\Gamma=0$

Pomiar wymaga oznaczenia zapachu: D^0 i anty D^0

BaBar: $A_\Gamma = (2.6 \pm 3.6 \pm 0.8) \times 10^{-3}$

Belle: $A_\Gamma = (0.1 \pm 3.0 \pm 1.5) \times 10^{-3}$

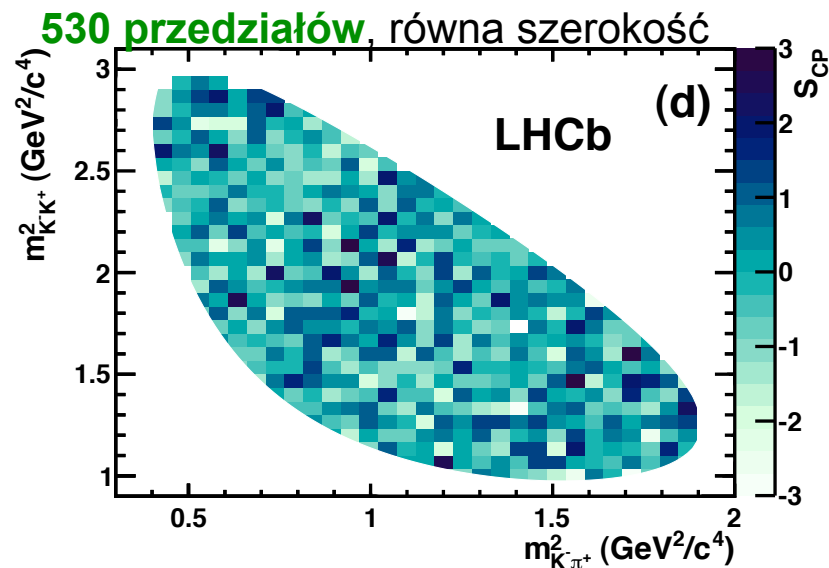
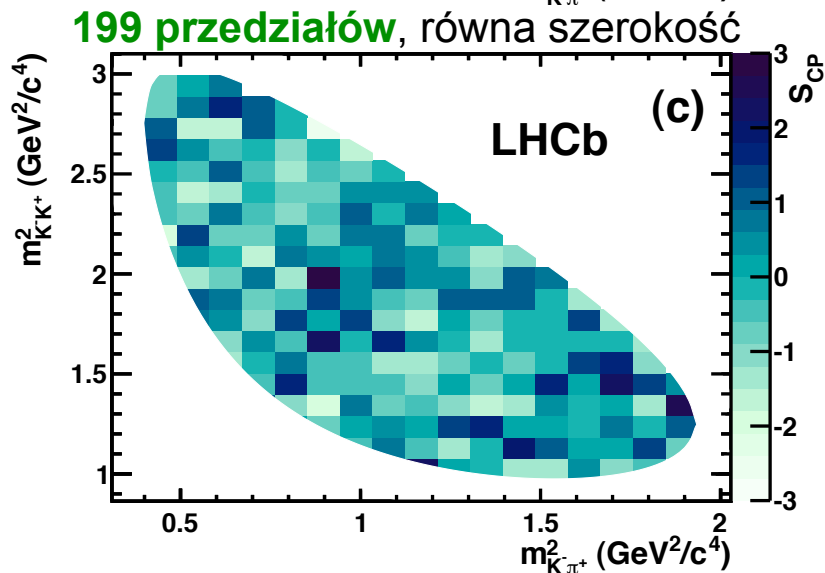
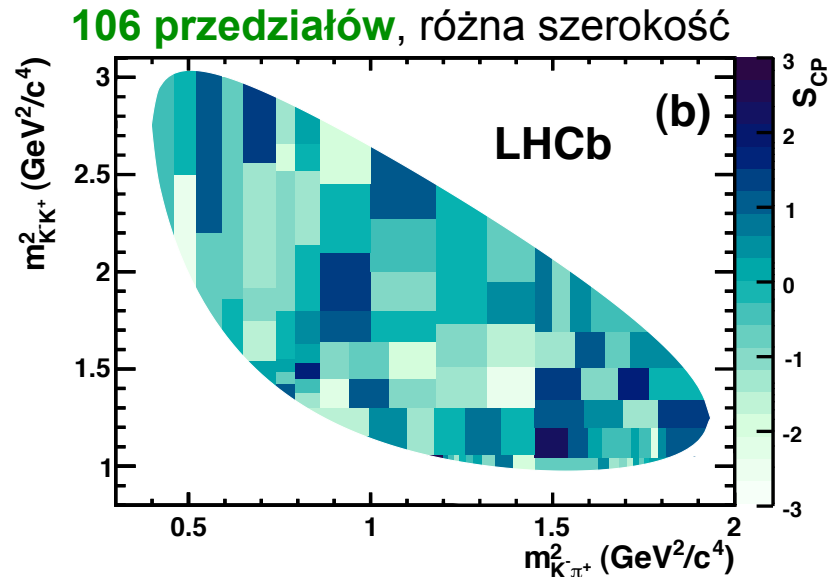
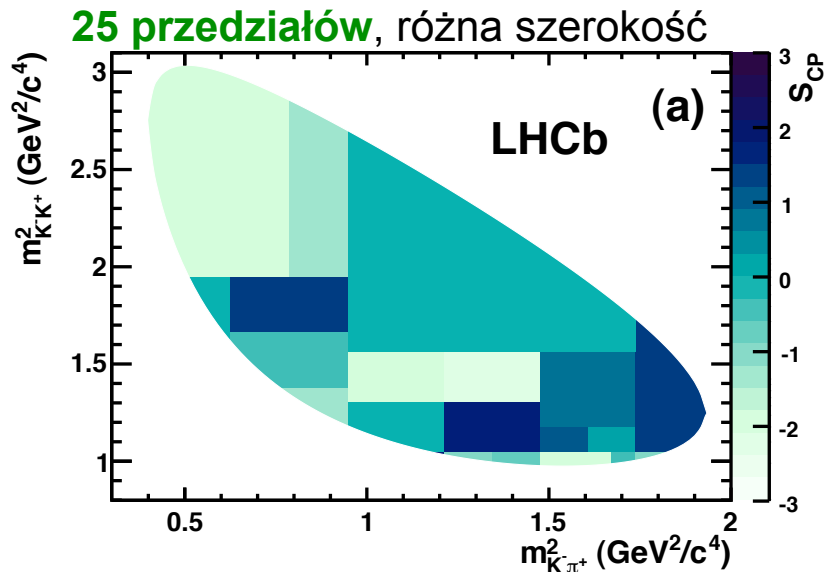
zgodne z zerem (brak wskazania łamania CP)

Brak dotychczas eksperym. potwierdzenia łamania CP w sektorze C (a LHCb?)

Pomiary dla $D^+ \rightarrow K^- K^+ \pi^+$ (sygnał, SCS)

Różna i identyczna szerokość oraz różna liczba przedziałów

Na osi z wartości S_{CP}

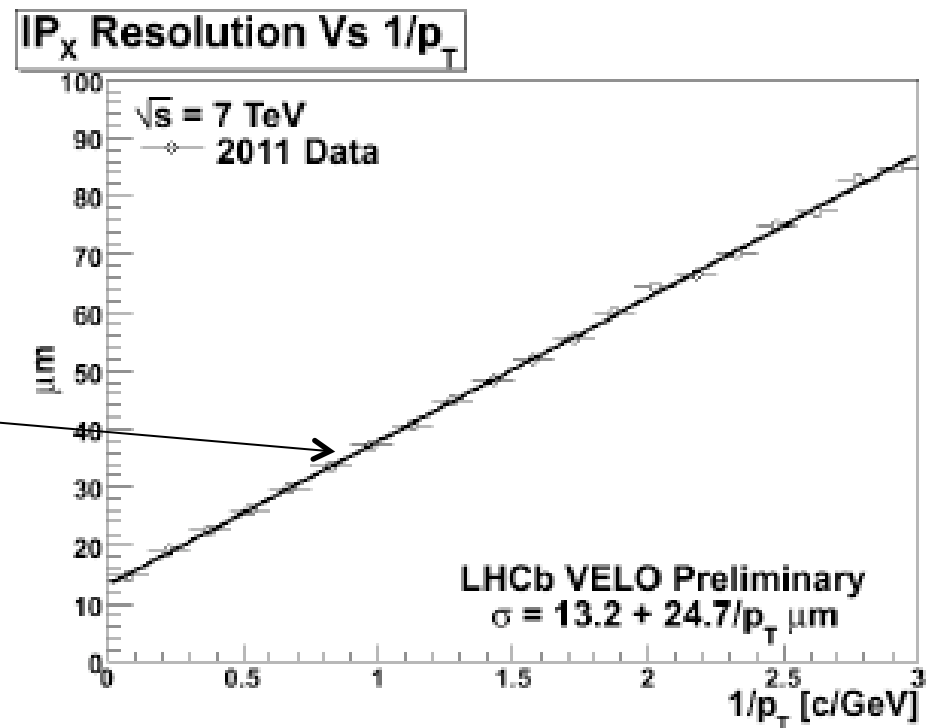

VELO

- wysoka precyzja w rekonstrukcji wierzchołków – punktów produkcji i rozpadów cząstek
- rozdzielczość IP:
38 μm dla 1 GeV
- p_T wzrasta to rozdzielczość IP lepsza

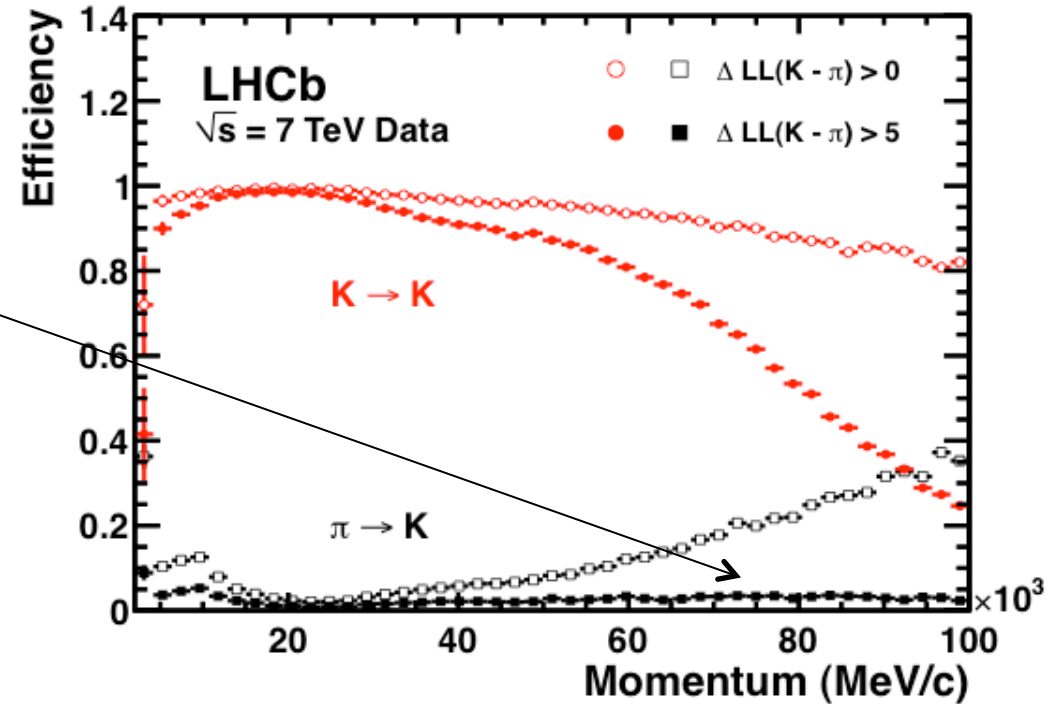
System rekonstrukcji torów

- dokładność czasu życia ~ 50 fs
0.1 $\tau(D^0)$

RICH

- bardzo dobra identyfikacja cząstek π i K
- błędna identyfikacja $< 5\%$ dla mierzonego zakresu pędów

Test statystyczny χ^2

- Innym sposobem porównania rozkładów Dalitza dla D^+ a D^- jest **Test Statystyczny χ^2** :
  - w każdym przedziale rozkładu Dalitza obliczamy χ_i^2
  - sumujemy χ_i^2 po wszystkich przedziałach $\Sigma\chi_i^2$
  - liczba stopni swobody ndf pomniejszona o 1, bo normalizacja we wszystkich przedziałach jest taka sama
  - z zsumowanego χ^2/ndf obliczamy prawdopodobieństwo P **otrzymania wartości testu równej lub większej, niż otrzymanej przez nas**
=> Test hipotezy, że nie ma łamania CP